PERRY RHODAN
237

TŘI HVĚZDNÍ BRATŘI

Kurt Mahr
Přeložila Michaela Straková

I.
„Ať mi to věříš nebo ne," řekl Kim Dosenthal a ukousl si další sousto z rozpečené žemle, „mám strach!" ,
„To je úplně normální, Kime," odpověděl klidně malý muž při těle, který seděl naproti němu v důstojnické jídelně křižníků BACALO. „Naopak - kdybys' neměl strach, bylo by mi to divné."
Nalil si další sklenici piva a zadíval se na ni proti světlu. /
„Je tu příliš mnoho neznámých," pokračoval. „Přesně jako v mém povolání. Pokoušíš se vyřešit systém čtyř rovnic s pěti neznámými. Někdy se ti to podaří i když teoreticky je to samozřejmě zhola nemožné. Všechno, co musíš udělat, je ujistit se, že jedna z neznámých má na řešení jen nepatrný vliv. Pak ji eliminuješ." Kim se na něj pozorně zadíval. „Pokračuj, Hessi, co tím chceš říci?"
Hess Palter, šéfinženýr BAGALO, si pohrával se skleničkou.
„To je jednoduché. Máme n rovnic a n plus jedna neznámých. Rovnice se zabývají samozřejmým problémem - na jaké rasy narazíme, jak se s nimi vypořádáme. Poznali jsme Maahky a myslíme si, že máme nad nimi převahu. Když necháme n plus první neznámou stranou, lze soustavu vyřešit. To znamená, že n plus první neznámou považujeme za nepodstatnou pro řešení. A tady děláme podle mého názoru rozhodující chybu." „Aha," řekl Kim.

„Ano. Poslední neznámou jsou „Mistři ostrovů", a že by nehráli v řešení soustavy žádnou roli, tomu přece nikdo nevěří."
„Nevím," řekl Kim zamyšleně. „Možná je tvá matematická analogie příliš pesimistická. Nemyslím, že je to tak zlé, jak říkáš. Ale," zvedl sklenici a s prásknutím ji postavil zpátky na stůl, „i tak mám zatracený strach!"

***

„Podplukovník Dosenthal připraven, pane!"
Reginald Bull vzhlédl. „Ach ano," zamumlal. „Sedněte si."
„Děkuji, pane," odvětil jasný hlas, „ale při nízké gravitaci raději stojím."
Bull, který se sám musel připoutat ke svému křeslu, aby při sebemenším neopatrném pohybu náhle nevystřelil do výšky, se na svého návštěvníka zadíval zpod přivřených víček.
„To jsme si zřejmě vybrali pro akci
toho pravého muže," zabručel. „Vašemu velení podléhá těch šest konzerv támhle venku a vy přibližně víte, kam je máte dostat." „Ano, pane." „Váš let bude patřit k nejdelším, jaké se dosud uskutečnily bez pomoci transmiteru," pokračoval Bull. „Normální lodi nejsou pro takové lety vybaveny. Proto jsme museli postavit ty příšery." Ukázal na obrazovku, kde bylo vidět šest nákladních lodí. „Vidíte šest transportérů, které jsou stejně velké jako superbitevní lodě. Průměr lodi je tisíc pět set metrů. Tím podobnost mezi transportérem a superbitevní lodí končí. Transportéry jsou jen slabě vyzbrojeny. Jejich jediným úkolem je převézt materiál z jednoho místa na druhé. O ochranu transportérů se musí téměř výlučně postarat vaše loď, BAGALO. To, co | trčí z transportérů, jsou třístupňové přídavné motory, každý stupeň na dvě stě padesát tisíc světelných let. Mají tvar válce, jsou čtyři sta metrů dlouhé a stejně široké.

Třístupňový přídavný motor transportéru tedy měří celkem dvanáct set metrů. Jste seznámen s teorií lineárního letu, takže víte, co válce obsahují a jak pracují. O moc víc vám toho vlastně říct nemohu. BAGALO má pochopitelně podobné přídavné motory, jen jejich rozměry
jsou jiné, protože je loď menší. Všechno ostatní, jako údaje o směru letu. rychlosti, cíli a tak dál najdete na tomto mém opasku. Pustit se dá až když už budete na cestě. Do té doby se budete pohybovat maximálním zrychlením, směr theta čtyři, fí osmdesát dva. Je to jasné?"
„Ano, pane?" řekl Dosenthal. „Jasné." Zasalutoval a obrátil se k odchodu.
„Dosenthale?" ozval se Bull.
„Ano, pane?"
Bull se usmál. „Hodně štěstí!"
„Díky, pane."
Dosenthal vyplul ven. Zatraceně, pomyslel si Bull, taky by nám mohli konečně dát pár generátorů, abychom tu mohli mít normální přitažlivost.
Byl druhým nejvýše postaveným mužem Impéria a nikdo neměl kancelář, která by se co do pohodlí a vybavení mohla srovnávat s tou jeho v Terranii. Tady, téměř milión světelných let daleko od Terranie, na kusu skály kroužícím vesmírem [a] s podivným jménem Kalif [2] Bagdádu, se musel spokojit s místností čtyři krát čtyři metry jejímž jediným luxusem byl pás, který udržoval sedícího v křesle.
Otočil se a zadíval se na obrazovku, v jejímž středu klidně spočívalo
šest transportérů. Za pár minut se vydají na cestu. Reginald Bull se přistihl, jak si z nervozity kouše spodní ret.

^ ^ ^

10. srpna 2402 v 8:37 zapnul Kim Dosenthal předehřáté motory své lodi BAGALO na plný výkon a nabral předepsaný kurs. O několik vteřin později byly automaticky zapnuty i motory šesti transportérů a ty byly uvedeny na stejný kurs.
V 9:11 zmizely lodě v meziprostoru. Podivuhodná karavana se ubírala ke svému cíli.
Kim Dosenthal měl konečně čas prostudovat si pokyny, které dostal od Bulla. Memopáska obsahovala údaje o astrofyzikálních vlastnostech miniaturní galaxie Andro-Beta, jež byla cílem cesty a popisovala pozorování, která v trpasličí mlhovině udělala posádka ANDROTESTU III při své první cestě. Některé poznámky způsobily, že Kimovi vstávaly vlasy na hlavě.
Páska se zabývala řadou pozičních a kursových údajů a končila konstatováním:
„Úloha BAGALO a transportérů, které BAGALO doprovázejí, je proniknout k souřadnicím cíle označeného v úseku čtyři a tam čekat na navázání kontaktu s vlajkovou lodí flotily."
Kimovi přeběhl mráz po zádech. CREST lije v mlhovině Andro-Beta! Kde je CREST U, je i Perry Rhodan. Kim sloužil už řadu let jako důstojník flotily. Věděl, jaké to je, být odkázán sám na sebe a operovat ve zcela neznámé oblasti. A Andro-Beta nebyla jen zcela neznámá - tato mlhovina musela být plná cizích, nepřátelských civilizací a jejich vesmírných lodí.
Poprvé od chvíle, kdy přijal svou úlohu, bylo Kimovi jasné, kolík pro lidstvo znamená průnik do mlhoviny Andro-Beta. Neznal sice přesně pozadí, ale skutečnost, Že se v trpasličí mlhovině zdržoval sám Perry Rhodan, dávala tušit, že jde o událost mimořádného významu.
Když urazili téměř dvě stě padesát tisíc světelných let, vrátil se Kim se svou karavanou zpět do Einsteinova ,

vesmíru. Obraz na velkých panoramatických obrazovkách na velitelském můstku se změnil. Mlhovina Andromeda se rozprostírala přes obrazovku jako jemný závoj. Trpasličí galaxie Andro-Alfu a Andro-Betu nebylo možné pouhým okem rozeznat.
Kim dal bez meškání povel k pokračování v letu. Druhý stupeň přídavných motorů na zbytek cesty naprosto stačil.
Bylo Časné ráno 16. srpna 2402 simultánního času, když karavaně zbývalo k okraji trpasličí mlhoviny Andro-Beta už jen pouhých sto světelných let. Obraz vesmíru se znovu zrněni Nepřehlédnutelná, jako obrovská zeď se před nimi tyčila cizí galaxie. Nabízela krásný, nádherný pohled, kterej dal Kimovi na chvíli zapomenout na nebezpečí, která tam mohla číhat.
Andro-Betu bylo nyní možné jasně rozeznat. Její okrajová zóna vypadala jako spousta světelných bodů. TI co leželo za ní, splývalo v jediné kupu světla.
Kim využil pobyt v Einsteinově ve míru, aby v klidu provedl přesné u cení polohy. Byl si svým kursem do jistý, neboť pouhým okem bylo mol nejasně rozeznat podivuhodný trojúhelník tří obřích modrých sluncí, který odpovídal popisu jeho cíle.Ale Ki chtěl mít absolutní jistotu. Astrospecialisté se dali do práce. Za půl hodiny Kim věděl, že se jedná o jedno slunce typu AO a dvě slunce typu A3. Strany trojúhelníku měřily třináct , osm a sedm celých čtyři desetiny světelných let. Vektor kursu BAGALO svíral s rovinou trojúhelníku úhel sto dva stupně.
Přesně tak zněla data, která dostal Kim na memopásce. Byli na sprÉ něm místě, Kim se rozhodl dopřát mužstvu ještě dvě hodiny odpočinku i pak pokračovat v letu. Sám se potřeboval také trochu zregenerovat.Nechal si přinést šálek kávy a protáhl Se v křesle.

Hess Palter se zdvihl ze svého místa pod sektorem nula panoramatické obrazovky a přistoupil ke Kimovi.
„Zmiz," zavrčel na něj Kim. „Mám pauzu."
Hess mávl rukou.
„Až skončíš, dej mi vědět, jo?"
„Proč?"
„Něco vím."
Kim se narovnal.
„Proč jsem já blázen zůstával tady," zabručel. „No tak ven s tím - povídej!"
Hess ukázal na svůj pult. „Hyper je tak plný rozptýlených zvuků, že to osciloskop už nezvládá."
Kim povytáhl obočí. „Přirozené pozadí...?" nadhodil.
Hess energicky zavrtěl hlavou. „Přižene pozadí je rozděleno stejnoměrně na všechny frekvence. Charakte-stická frekvence slunečního hyperzáření se řídí podle hmotnosti a chemického složení slunce, a protože existují hvězdy s nejrůznějšími hmotnostmi a nejrůznějšího složení, vyskytují se všechny myslitelné frekvence. Ale tady je to jiné. Když budeš točit hyperem napříč celou frekvenční škálou, dostaneš dvakrát zcela zřetelnou odezvu. Hádej, na jakých frekvencích!"
Kim neváhat. „Na optimálních frekvencích pro hypervysílání na krátké a na dlouhé vzdálenosti?"
„Přesně," potvrdil Hess.
„To neznamená nic víc, než že v Andro-Bete žije hromada inteligentních bytostí a přesně to už delší dobu očekáváme. Proč se tedy tak vzrušuješ?'
„Protože," řekl Hess a poškrábal se na hlavě, „jsme sto světelných let daleko a hyper nemůže vyvolat žádné signály normální síly ze vzdálenosti větší než cca osmdesát světelných let. Všechno to rozptýlené záření, které přijímám, přichází tedy z kulovité zóny o poloměru osmdesát světelných let. To je jen mizivý zlomek

Andro-Bety. Předpokládám-l i, že hypervysílání je ve všech ostatních zónách trpasličí mlhoviny tak silné, jako tady na okraji, pak si spočítám, že v Andro-Betě je v každé chvíli v provozu více než pět miliónů hyper vysílačů. A ten počet mi dělá starosti. Koneckonců hypervysílač není jen tak něco. Stojí spoustu peněz, a v Solárním impériu připadá jeden hypervysílač, schopný vysílat na takovou vzdálenost, na dva milióny lidí. To by znamenalo. Že Andro-Beta má pět bilionu obyvatel, a to..."

„Moment," přerušil ho Kim. „Kdo říká, Že ten poměr je všude stejný? Máme co dělat s cizími civilizacemi. Třeba tady jeden vysílač připadá jen na tisíc lidí..."

„-:.nebo na deset miliónů," opáčil Hess důrazně. „Můj předpoklad je stejně dobrý jako tvůj." Kim na vteřinu zaváhal, pak vstal. „Ve skutečnosti to není velký rozdíl," konstatoval. „Situace je naprosto neprůhledná. Nevíme, co nás čeká v cílové oblasti. Od doby, co tu byl ANDROTEST III, se mohlo hodně změnit. Bylo by nezodpovědné přivézt Šest nákladních lodí plných životně důležitých věcí doprostřed oblasti, kde se to očividně jen hemží neznámými," „Takže co uděláme?" zeptal se Hess. Kim se na něj zachmuřeně podíval. „Necháme transportéry tady a vyrazíme sami. Jestli se ujistíme, že cílová oblast je čistá, pak..." Hess doširoka rozevřel oči. „My? BACALO? Sami?!" „Nic jiného nám nezbývá. Nemůžeme se vracet pro posily. Času není nazbyt."

Hess vstal. Působil poraženě a trochu bezmocně. ;

„My sami, hm," Zabručel. ,»Měl bych se naučit držet pusu."

2.

Neuvěřitelně rychle zmizely obrysy Šesti transportérů z černého pozadí lineárního vesmíru. BAGALO zrych-

lovala. Deset minut po startu zapnul Kim lineární konvertor. O dvě hodiny později se loď znovu vynořila v okrajové zóně trpasličí mlhoviny.
Rychlé měření prokázalo. Že BACALO proletěla těsně kolem trojúhelníku modrých sluncí a nacházela se asi devět světelných let hluboko v cílového sektoru. Kim se ujistil, že prostor v okruhu několika miliónů kilometrů je prázdný a bez nebezpečí. Pak předal velení svému prvnímu důstojníkovi a vydal se k pultu hlavního technika, aby pozoroval Hesse Paltera při práci. Hess k němu vzhlédl a zavrtěl hlavou. Na sobě měl speciální helmu, která mu umožňovala rychlý přehled všech ukazatelů na přístrojích. Pak se naklonil dopředu a naškrábal něco na kus papíru. Kim četl;
„Nic se neděje. Jen rozptýlené impulsy. Žádný signál z CRESTU II."
Kim na okamžik zaváhal, pak pod to připsal: „Počkáme ještě dvě minuty."
Hess přikývl. Opřel se v kresle a zavřel oči. Kim pozoroval panoramatickou obrazovku, která se táhla kolem dokola velitelského můstku až do výšky pět metrů. Obraz ovládala tři modrá slunce. Dívala se jako planoucí oči mimozemské nestvůry a hvězdy v jejich blízkosti bledly. Kim se zatřásl. Uvědomil si, že on a jeho posádka patří k prvním lidem, kteří tato slunce spatřili. Jak se jmenují? Kdo jim dal jména? Jaké cizí rase sloužila, jako majáky na dalekých letech cizí galaxií?
, Kim se násilím odtrhl od obrazovky a podíval se na hodinky. Dvě minuty už téměř minuly. Poklepal Hessovi lehce na rameno, a když otevřel oči, ukázal na hodinky, aby mu dal najevo, co chce- Hess se chystal přikývnout, ale náhle ustrnul a zíral udivenýma, doširoka otevřenýma očima na přístrojový pult. S potlačeným za" klením si strhl helmu z hlavy a položil ji stranou. Pak se sklonil k

přístrojům a začal něco kutit. Hess .si rozčileně něco mumlal.
„Co se děje?" ptal se Kim.
Hess se choval Jako by tam Kim nebyl. S mručením a klením obsluhoval přístroje, odečítal z nich údaje, měnil nastavení a znovu nadával.
Nakonec se otočil a upřeně se na Kima zadíval.
„Blíží se největší věc, kterou jsem kdy viděl, největší rychlostí, o jaké jsem kdy slyšel, a to přímo na nás!"
Znělo to vztekle, jako by činil Kima za svůj objev odpovědným.
„Jak je velká?" chtěl Kim vědět.
„Hmotnost vyšší než deset na šestnáctou tun," vyrazil ze sebe Hess. „Pohybuje se rychlostí zhruba jedenáct set kilometrů za vteřinu. Vzdálenost v této chvíli zhruba dvě astronomické jednotky. No - tak co tomu říkáš?"
Kim se přes něj naklonil a stiskl velké červené tlačítko. Okamžitě se rozezněly poplašné sirény. Kim vzal do ruky .mikrofon interkomu a krátce oznámil Hessovo pozorování. BACALO byla v bojové pohotovosti.
Hess zatím pokračoval v pozorování.
„Nesrazí se to s námi," prohlásil. „Ale proletí to dost těsně kolem nás. Má pořádné gravitační pole. Budeš muset zapojit motory. Navíc to má..,"
„Ne tak rychle," vpadl mu Kim do řeči. „Jak to vypadá?"
Hess rozhodil ruce.
„Jak to mám asi vědět?" zvolal. „Je to ještě dvě stě osmdesát miliónů kilometrů daleko!"
„Nějaké záření?"
„Nevím o něm. Detektory nic nehlásí."
„Tak proč se tak rozčiluješ?" podivil se Kim. „Nejspíš to bude zbloudilá planeta."
Hess si zoufale povzdechl. '
„Kterou v okrajové zóně trpasličí

mlhoviny, kde nejsou takřka Žádné gravitační poruchy, zrychlila ruka nějakého obra až na jedenáct miliónů kilometrů za vteřinu? To tě nenapadá nic lepšího?"
Kim se pobaveně usmál. „Tak dobře," řekl klidně. „Co si myslíš ty, že to je."
Hess zavrtěl hlavou.
„Jediné, co ti můžu říct," procedil mezi zuby, „je, co to není."
„Pak jsem na tom lip než ty," prohlásil Kim. „Já vím, co to je."
Hess sebou trhl a. zadíval se na něj s otevřenými ústy. ,
„Co... co to je?" zeptal se téměř bez dechu.
„Je to Moby," vysvětlil mu Kim a přátelsky se usmál.

***

Kim nečekal, až se Moby přiblíží k BAGALO tak blízko, Že ho bude možné pozorovat teleskopy. Letěl mu vstříc. Hess Palter nespouštěl přístroje z očí a tvrdil i nadále, že Moby nevysílá žádné záření. Kim se proto domníval, že se jedná o mrtvy exemplář tohoto nejneuvěřitelnějšího ze všech živých tvorů.
Své znalosti čerpal z memopásky, kterou mu dal Reginald Bull. Planetoid Trója, jehož vnitřek byl přebudován na tajnou základnu, byl pohlcen jedním z Mobyů. Vylíčení této události spolu s vysvětlením, poskytnutým Grekem l, bylo nahrané na memopásce.
Moby byl útvar z anorganických substancí, ovšem s normálním metabolismem, který se podobal metabolismu organických tvorů. I Moby potřeboval potravu, aby mohl existovat. Místo uhlohydrátů, tuků a bílkovin se jeho potrava skládala z elektro-magnetické energie, a místo ústního otvoru měl obrovský trychtýř, kterým dokázal pohltit celý planetoid. Moby dokázal prakticky jakoukoli hmotu bez problémů přeměnit na elektromagnetickou energii. Vždy toho našel dost, aby své obrovité tělo

udržel při životě. Vetší kusy skal jako planetoidy a malé měsíce pro něj byly něco jako pochoutka. Uchovával je v žaludku a spotřebovával až tehdy, . když trpěl nedostatkem.
Průměrný exemplář Mobyho měl průměr asi čtrnáct tisíc kilometrů a výšku pět tisíc kilometrů. Díky své obrovské hmotě vytvářel vlastní gravitační pole, které bylo tak silné, že by bylo schopné vázat vlastní atmosféru. Jeho povrch se nelišil od povrchu jiných nebeských těles, která se vznášela v temnotě mezi hvězdami. Větší Část vnitřku tvořily dutiny. Část
jich plnila funkci žaludku. Vytvořená energie proudila žílami a tepnami. Mozek Mobyho, jak se Kim dozvěděl, se nacházel na jeho vnější straně. Jednalo se o anorganické, krystalické struktury.,
Mobyové měli jistou míru inteligence. Memopáska neobsahovala žádné údaje o tom, jakých logických úvah by byl Moby schopen. Páska hovořila o instinktivní inteligenci a Kim se domníval, že ti, kteří pásku připravovali, sami nevěděli, jak chytří Mobyové ve skutečnosti jsou.
Kim krátce posádku informoval o všem, co o Mobyích věděl. Nečekal, že mužstvo okamžitě vše přijme a pochopí. Chápal i to, že jeho manévr, při němž se BAGALO blížila stále více k Mobymu, mužstvo přijalo se stísněností a že všichni by se raději od monstra drželi co nejdál. Ale Kim měl své vlastní plány. Ucelené poznatky o Mobyích se můžou v budoucnu hodit. BAGALO může mrtvou nestvůru prostudovat, aniž se přitom vzdálí z cílové oblasti, protože Moby se řítil přímo k modrému trojúhelníku. Kim se rozhodl na Mobym přistát a trochu se tam porozhlédnout. . Přizpůsobil kurs a rychlost BACALO dráze nestvůry. Hess Palter se vzrůstajícím vzrušením zjišťoval nová data. Něco si pro sebe mumlal, odečítal

hodnoty, dělal si narychlo krátké poznámky a Čas od Času zvedl hlavu a vrhl bleskurychlý pohled na panoramatickou obrazovku.
Z temnoty vesmíru se Moby vynořil jako šedý stín. Nejdříve byla vidět jen skvrna, jako by kamery náhle přestaly fungovat. Ale skvrna rostla a Kim došel k názoru, že mu buď popsali Mobyho nesprávně, a nebo tenhle exemplář vypadá jinak než ostatní.
Ze vzdálenosti pěti set tisíc kilometrů vypadal jako lehce zaoblená koule, jejíž střed byl tmavší než okraje. Ze tří set tisíc kilometrů se okraje zdály ještě světlejší, zatímco střed byl černý jako smůla.
Když byli od sebe sto tisíc kilometrů zjistil Kim, co s Mobym je. Měl ústa otevřená dokořán.A otvor byl namířen tak přesné na BAGALO, že v tom Kim nemohl vidět náhodu.
Kim nařídil Hessovi, aby znovu změřil energii. Výsledek byl stále roven nule. Moby žádnou energii nevyzařoval. Byl mrtvý. Smrt ho musela překvapit ve chvíli, kdy se chystal pohltit potravu. Nikdo nemohl vědět, jak dlouho už se mrtvá nestvůra vznáší mlhovinou Andro-Beta. Kim naposledy poopravil kurs a nechal BAGALO letět přímo ke gigantickému otvoru. Na palubě zavládlo ticho. Muži zadrželi dech, když se loď pomalu vnořila do tmy zastírající hvězdy. Na obrazovkách byl jasně vidět vnitřek Mobyho. Loď klouzala dál a dál do jeho útrob, až se ocitla v kanále o průměru asi padesáti kilometrů. Po osmi stech kilometrech se stěny opět rozestoupily a BAGALO se ocitla v obrovské hale, patřící k trávicímu systému Mobyho. Několik kilometrů za vchodem do haly, více než sto kilometrů nad podlahou Kim loď zastavil.
Průzkum ukázal, že podlaha a stěny haly jsou posety více méně pravidelné se opakujícími nerovnostmi. Cylindrické a kuželovité útvary trčely až do

několikakilometrové výšky. Poblíž středu upoutala Kimovu pozornost jedna zvláštní formace. Byl to alespoň osm kilometrů vysoký cylindr o průměru téměř padesát kilometrů, z něhož se zdvíhal do výsky dalších Šesti kilometrů kužel. Na obrazovce vypadal útvar světlejší než jeho okolí a Kim z toho usoudil, že je z jiného materiálu než zbytek haly.
Rozhodl se s BACALO přistát poblíž cylindru-kužele. Nerovnosti na podlaze a stěnách haly musely být energetické výměníky, jimiž Moby • přepravoval energii z jednoho místa svého těla na druhé. A cylindr-kužel musel v celém systému hrát významnou roli.
Loď přistála asi kilometr od mamutího útvaru'. Kim přikázal třetímu důstojníkovi, aby se s patnácti muži posádky vydal v Pulci k ústnímu otvoru Mobyho a tam držel hlídku. Kódový signál CRESTU II by sice zachytili i v útrobách Mobyho, ale byly tu jiné věci, které nebylo možné uvnitř pozorovat a Kim se nehodlal nechat překvapit. Teprve když Pulec ohlásil, že je na místě, připravil se k opuštění lodi. Přes interkom vysvětlil mužstvu, že přistáli v útrobách obludy, aby na místě provedli důležitá pozorování a měření týkající se způsobu života Mobyho a jeho těla. Oznámil, že v doprovodu dalších dvou členů posádky opustí loď a velení zatím převezme první důstojník. Navíc vysvětlil, že Moby, v němž se BAGALO nachází, je už dávno mrtvý a tedy naprosto neškodný.
Pak dal Stevu McAllisterovi, prvnímu důstojníkovi, podrobné pokyny, a vybral si dva průvodce. Prvním byl Yotur Dyke, mladý poručík nenápadného zevnějšku, druhým, jak všichni očekávali, Hess Palter.
Yotur Dyke sbalil přístroje, které by venku mohli potřebovat. Společně sjeli k hlavní výpusti a tam si oblékli skafandry.
„Víš vlastně, co děláš?" zeptal se Hess Palter Kima

nedůvěřivě.
Kim přikývl. „Ano. Prohledávám útroby Mobyho,"
„Dobrá. A jak to chceš udělat?"
„Zaměřím se na cylindr. Bezpochyby plnil za Mobyho života důležitou funkci. Chci vědět jakou - i kdybych ho kvůli tomu měl rozříznout."
Hess se zatvářil ustaraně. „Jestli je v té obludě ještě kapka života, nebude se-jí to líbit."
Kim se na něj překvapeně podíval. „Ta věc je mrtvá, Hessi," řekl vážně. „A vůbec - co je to s tebou? Kde je tvá vědecká ctižádost?"
Hess mávl rukou. Vypadal zachmuřeně a ustrašeně zároveň. „To nic," zabručel. „Jen mám takový nedobrý pocit v žaludku. Nevěřím tomu klidu,:to
je vše."
Kim mu poklepal na rameno a usmál se. „To se spraví, když budeme venku a prohlédneme si věci zblízka."
Hess neodpověděl. Zaklapli přilby a přezkoušeli přístroje. Yotur Dyke mezitím připravil malé vozidlo, které si vybrali pro svůj výlet. Byl to shift, vhodný pro pohyb ve vakuu, vzduchu, vodě i po zemi. Byl oválný, měl asi deset metrů na délku a Čtyři na šířku. Kim převzal řízení. Hess obsluhoval
přístroje.
Výpusť se otevřela, a shift vyklouzl ven do tmy. Vozidlo vytvářelo vlastní gravitační pole. Pomalu se blížili k cylindru, který se teď zdál být ještě impozantnější. „Co teď?" zeptal se Hess najednou,
Jeho hlas zněl stále ustarané a znepokojeně.
„Hledám místo na,přistání," odpověděl Kim.
„To budeš mít štěstí," zasmál se
Hess nazlobeně. „Ta věc je hladká jako kanón. Jediné místo, kde můžeš přistát, je dole na úpatí."
Nesměle se ozval Yotur: „Promiňte, pane - ale myslím.

Že vidím malý výklenek. Jestli se chcete přesvědčit, směr dvě minuty, přímo vzhůru!"
Kim si prohlížel svou obrazovku,
ale nic neviděl.
„Má pravdu, zatraceně," vykřikl Hess vzrušeně. „Támhle nahoře se ve stěně táhne taková mělká rýha." „Naváděj mě!" poručil Kim. Za deset minut se shift vznášel těsně před stěnou cylindru a ve světle dvacetikilowatové lampy byl jasně vidět malý výklenek, táhnoucí se asi tři kilometry do dálky a pronikající zhruba padesát metrů hluboko. Bylo zcela jasné, Že výklenek nevznikl náhodou a že plnil jistý účel. Kim se rozhodl přistát.
Neuplynula ani minuta a stáli na hladkém dně výklenku. Vlastní gravitace Mobyho tu Činila asi půl g. Kim, obešel shift a vytáhl se na hranu výklenku.
Obraz, který se mu naskytl, byl působivý. Okraj výklenku tvořil ve světle lampy ostrou kontrastní hranici, za níž následovala temnota haly. Světlo se beze stopy ztrácelo. Hala byla vzduchoprázdna, světlo se nerozptylovalo a lidské oko vnímalo jen tmu. Kim se naklonil a zadíval se do propasti. BAGALO ležela několik kilometrů pod nimi. Všude panovala tma, beztvará a neproniknutelná jako prázdný prostor mezi mléčnými drahami.
Mezitím vystoupili i Yotur s Hessem. Vypadalo to, jako by nevěděli, co mají dělat.
„Nejprve si prohlédneme zadní stěnu výklenku," zavolal na ně Kim. „Af už je tu cokoli zajímavého, nejspíš to bude uvnitř cylindru, ne venku."
Společně zkoumali stěnu. Materiál, z něhož se skládala, vypadal jako druh molekulárně zhuštěného kovu, s nímž by si žádný mechanický nástroj neporadil. Stěna byla hladká. Kim si nakonec přiznal, že si to celé představoval příliš jednoduše. Cylindr nebyl ochoten jen tak vydat svá tajemství. Navíc si mamě lámal hlavu nad materiálem, z

něhož byl nejen výklenek, ale i celý útvar.
Mluvil o tom s Hessem, zatímco
Yotur se dal do zkoumání plochého dna výklenku.
„Memopáska neobsahuje 'žádné údaje o takovém materiálu," konstatoval. „Mobyové se sice skládají z krystalické hmoty, ale v podstatě se zřejmě jedná o chemická spojení, která jsou podobná našim skalním formacím."
Hess zíral na stěnu před sebou. Stísněným hlasem se zeptal:
„Jinými slovy chceš říct, že se v tomto případě nejedná o Mobyho v klasickém smyslu?"
„Tak nějak," přiznal Kim.
„Tak to tedy zmizíme," navrhl Hess kvapně. „Dokud šlo o pravého Mobyho, věřil jsem ti, zeje mrtvý. Když jde ale o něco úplně neznámého, nevíme, jak se to bude chovat. Třeba nás celou dobu poslouchá a v příští vteřině zaútočí. Já..."
„Jenom klid," zasmál se Kim. „Stojíme před útvarem, který vznikl uměle. Nemůže nás ani odposlouchávat ani na nás zaútočit. Ledaže by...[1]'
„Ano...?"
„...byl pro takový účel vyroben a naprogramován. Pak by ale musel jednat logicky a nejspíš by na BACALO zaútočil ve chvíli, kdy vlétla do haly. Nikdo nestaví pasti na tři lidi, kteří se čirou náhodou dostanou do stěny cylindru a..."
Náhle se odmlčel.
„Říkal jsi něco?'[1] zeptal se zmateně.
Hess sebou trhl.
„Ne, to byl Yoturův hlas Hej, Dyke
-kde vězíte?'"
Někde v dálce, téměř na konci výklenku, se pohnula postava a divoce

mávala pažemi.
„Tady, pane..." uslyšel Kim Yotura. Znělo to, jako by měl dechové potíže.
Pak se stalo něco podivuhodného.
Yotur Dyke zmizel.
Kim mu chtěl právě přispěchat na pomoc, protože vypadal, že ji potřebuje. Před sebou viděl Yoturovu postavu, sice několik set metrů vzdálenou, ale přesto zřetelnou. V příští chvíli Yotur zmizel. Dno výklenku bylo rovné a hladké a nikde nebyla sebemenší nerovnost, za niž by se byl
mohl schovat.
Kim a Hess se rozeběhli k místu, kde Yotura viděli naposled. Nízká gravitace jim přidala na rychlosti. Shift zůstal daleko za nimi.
„Co, ke všem Čertům, je to za..." nadával Hess vztekle, ale hned zmlkl, když ho Kim chytil za paži.
„Nemusíme vlítnout do pasti oba najednou," prohlásil Kim. „Jeden z nás tu musí zůstat."
Hess se na něj nechápavě podíval. „O Čem to vlastně mluvíš?"
Kim ukázal na dno. „Tady někde byl Yotur, když jsme ho naposledy vidě- "
li. Kam asi zmizel?"
„Třeba je tu něco jako padací dveře," navrhl Hess.
„Nebo něco jiného,'[1] pokračoval Kim. „Nemůžeme Yolura opustit. Takže já se pokusím ty padací dveře najít -anebo co to vlastně je. Ty zůstaneš tady a budeš všechno pozorovat, jasné?" , Hess se pokoušel protestovat, ale Kim ho přerušil.
„Jestli zmizím, vrátíš se okamžitě do BAGALO. Vezmeš si alespoň dvacet mužů a přijdeš s nimi sem. Doufám, Že uvidíš, jakým způsobem zmizím, a to ti pomůže. S dvaceti muži by se ti mělo podařit nás osvobodit. Ale za

žádnou cenu nic nepodnikej sám! Lidé v lodi musí vědět, co se tu
děje. Jasné?"
Hess jen přikývl. Kim ho poslal pár kroků zpět. Pak šel k místu, kde zmizel Yotur Dyke.
Výklenek tu byl široký už jen několik metrů. Dno bylo stále užší a zhruba po třech stech metrech výklenek úplně končil. Náhle se mu zdálo, že před sebou na dně vidí malou nerovnost. Vypadalo to jako škrábanec. Klekl si, aby si rýhu prohlédl zblízka. Nervy měl napjaté k prasknutí. Každou chvíli se zem pod ním mohla otevřít a pohltit ho.
Kirnova smála byla, že se soustředil na nápad s padacími dveřmi. Skutečný útok přišel z úplně jiného směru.
Kim ucítil, jak ho něco zvedá do výšky a divoce jím točí. Náhle byla tma. Křičel strachy a hrůzou, ale zbytek rozumu mu říkal, že tu není nikdo, kdo by ho slyšel.
Pocit rychlé rotace vystřídal dojem beztížného pádu. Kim se pokusil stočit do klubíčka, aby se chránil při nárazu, ale svaly ho neposlouchaly. Byl jako zkamenělý.
Náhle bylo kolem světlo. Pocit beztíže zmizel tak náhle, že Kim ztratil rovnováhu a klesl k zemi. Slyšel, jak někdo říká: „Tady je ještě jeden!"
Pak už nic nevnímal Ztratil vědomí.
3.
Útěk se podařil. Na palubě obrovské vlajkové lodi flotily Solárního impéria, CRESTU II, vystřídalo nervózní napětí posledních dnů hluboké uvolnění.
Za CRESTEM II zůstala ohromující hmota mrtvého Mobyho, v jehož útrobách držel Pozemšťany v zajetí národ Dvounosých. Uvnitř Mobyho-Tolota, jak ho posádka CRESTU II
pokřtila, zuřila občanská válka mezi třemi kastami Dvounosých, Rudými, Modrými a Bílými. Válku vyvolali

Pozemšťané. Potřebovali zmatek, aby mohli uprchnout. Dvounosí byli mistři vysoce vyvinuté technologie. Všechno nasvědčovalo tomu, že válka bude trvat do té doby, dokud budou naživu alespoň dva Dvounosí. S jejich zánikem ale zmizí i nebezpečí, že se zpráva o příchodu Pozemšťanů v mlhovině Andro-Beta rozšíří. A Perrymu Rhodanovi neleželo na srdci nic víc, než aby jeho manévry v Andro-Betě zůstaly Mistrům ostrovů co nejdéle utajeny.
Několik minut po útěku se však ukázalo, že naděje Pozemšťanů byly předčasné.
Na obrazovkách CRESTU II se objevily tisíce světélkujících bodů, blížících se obrovskou rychlostí k Mobymu-Tolotovi. Ukázalo se, že se jedná o flotilu zhruba tří tisíc lodí stejného tvaru, jaké Pozemšťané pozorovali před týdny na planetoidu Trója. Měly vejčitý tvar, největší z nich byly asi pět set metrů dlouhé a v nejširším bodě měly průměr sto padesát metrů-
Na jejich nenadálé objevení reagovala CREST U Jak nejrychleji mohla a zmizela v lineárním vesmíru. - Původní plán Perryho Rhodana,
okamžitý návrat na Trója, byl zatím odložen. Nebezpečí prozrazení bylo I opět aktuální. Posádky vejčitých lodí zasáhnou do války Dvounosých. Stačí, aby se zeptali jediného Dvounosé-ho, a obdrží popis Pozemšťanů a jejich lodi - a tajemství bude prozrazeno. ;-Asi dva světelné roky od Mobyho-Tolota bylo žluté slunce třídy G. CREST II k němu zamířila, vynořila se z lineárního vesmíru a zamířila na oběžnou dráhu ještě uvnitř oblasti protuberancí. Poruchy vycházející ze slunce přehlušily veškeré signály, vycházející z mohutných agregátů lodi, které by mohly vést k odhalení. Ovsem zároveň nemohla CREST II přijímat impulsy z okolí Mobyho-Tolota. Tento problém Perry Rhodan vyřešil tak, že vyslal radu

přijímacích sond mimo oblast protuberancí, které zachycené impulsy zesilovaly
a posílaly dál CRESTU II
Slabé hyperimpulsy z okolí Mobyho-Tolota jasně dokazovaly, Že flotila vejčitých lodí se stahovala víc a víc kolem těla mrtvé obludy. Nejspíš se chystala přistát. Cizinci zasáhnou do bojů a přitom se jistě dozvědí o návštěvnících, kteří vyvolali válku.
Pro Perryho Rhodana se tím otevírala otázka, která ho tak tížila na duši, Že si začal přát, aby se do tohoto dobrodružství nebyl nikdy pouštěl.
Byla: tu jen jedna možnost, jak zabránit prozrazení. Dovedl by ospravedlnit před svým svědomím zničení vesmírného tělesa s mnoha obyvateli a posádkami tří tisíc lodí, jen aby před Mistry ostrovů udržel i nadále v tajnosti, že Pozemšťané jsou na cestě do Andromedy?

***

Kim Dosenthal otevřel oči a kolem sebe viděl difúzní, narudlé světlo, nepocházející z žádného rozeznatelného zdroje, které tak mátlo oči, že nedokázaly nikde najít pevné kontury. Uklidnilo ho vsak, že pod sebou má pevnou zem. Ležel na zádech a teď opatrně vstal. Překontroloval vysílačku zabudovanou v přilbě a zapnul ji na nejvyšší výkon. Zavolal nejprve Yotura Dýka a pak Hesse Paltera. Reakce byla překvapivá. „Celkem výživný," řekl někdo. „Ale mnohem důležitější jako zdroj informací," odpověděl někdo jiný.
Kim se zmateně rozhlédl. Hlasy mu zněly cize. Vlastně Jako by to ani nebyly opravdové hlasy. To, co „slyšel", bylo ve skutečnosti zobrazení myšlenek v jeho mozku. Nějaký druh telepatie, rozhodl se. Někde se baví dvě bytosti,-jejichž myšlenky může odečítat. Uvažují podobně jako lidé, jinak by jim nerozuměl.
Kupodivu ho uklidnila myšlenka, že má nablízku dvě

myslící bytosti. Af už je to kdokoli - alespoň tu není sám. Zdálo se, že se baví o něm. Znovu zapnul vysílačku a obrátil se přímo na neznámé bytosti. Ale neměl úspěch. Cizinci mlčeli. Buď mu nerozuměli a nebo ho raději chtěli nechat v nejistotě.
Rozhodl se tedy prohledat své okolí. Neudělal ještě ani dva kroky, když znovu uslyšel hlasy.
„Myslí," řekl jeden. „Takže je důležitým zdrojem informací."
„Potřebuju proviant," odpověděl druhý. „K Čertu s tvou zvědavostí."
Kim se'ušklíbl. Nikdo, kdo říká „k čertu",nemůže být nelidský.
„Dáme je k sobě," řekl první hlas. „Třeba tak získáme víc informací." „Souhlasím," zněla odpověď. Než Kim pochopil, co návrh znamená, zaslechl ve sluchátkách dlouhý, vyděšený křik. Těsně před ním se náhle zjevila tmavá skvrna a bleskurychle nabyla obrysů. Kim rozeznal postavu ve stejném druhu skafandru, Jaký měl on sám.
,,Hessi,jsi to ty?" zeptal se váhavě. Postava se neklidně pohnula. „Samozřejmě," odpověděl Hess. „V jakém nebi jsem se to ocitl?"
„To se dá těžko říct," odpověděl nudný, střízlivý hlas. „Ale nezdá se, že by to bylo v nebi, pokud jste to myslel vážně." Z načervenalého světla se vynořil Yotur Dyke.
„Člověče, vy jste mě tedy vyděsil," postěžoval si Kim.
„Prosím o prominutí, pane," řekl Yotur „Najednou mě něco popadlo, a by) jsem tady."
Hess mezitím vstal. Kim se k němu obrátil.
„Tys měl být na palubě BACALO," konstatoval.
Hess rozhodil paže. „Nejsem přece raketa," protestoval teatrálně. „Nejdřív jsem chtěl chvíli počkat, jestli se zase neobjeviš, a..."
„Budeš si muset zvyknout, že co říkám, myslím vážně,"

zabručel Kim. „No dál, co bylo pak?"
„Pak byla kolem najednou tma, něco mě popadlo, točilo to se mnou, pak jsem asi minutu padal a najednou jsem byl tady."
Ukázalo se, že Yotur má podobnou zkušenost. Jen byl stejně jako Kim nějakou dobu v bezvědomí. Pak ho někdo zdvihl podruhé, tentokrát podstatně menší silou, a když zase jasně viděl, stál před ním Kim.
Kim se podíval nejprve na Yotura,
pak na Hesse. „Je to všechno?" zeptal
se se zvláštním důrazem.-„Co- bys ještě chtěl?" rozzlobil se
Hess. „Mně to stačil"
„Yoture?"
„Ne úplně, pane," přiznal mladý poručík. „občas se mi zdálo, že slyším..."
Zaváhal.
„Hlasy?" pomohl mu Kim.
„Ano, pane. Hlasy. Odněkud z toho
světla." Hess se dal do smíchu. „Oba jste se zbláznili," prohlásil rozhodně. Kim se na něj zamyšleně podíval. „To se budeš možná divit," řekl. Pak
se zeptal Yotura: „Rozuměl jste
něco?" , Yotur byl nejistý. „Jako bych slyšel
něco o proviantu a'informacích,
pane." Kun přikývl. Měl pocit, že už ví,
o co oběma neznámým jde.
„Někde poblíž," shrnul své myšlenky, „jsou dvě bytosti, které nás pozorují. To ony nás sem přinesly. Zřejmé nás unesly, aby nás mohly lépe pozorovat. Mezi nimi jsou rozpory. Jeden z nich si myslí, že by od nás mohl získat důležité informace. Naproti tomu pro druhého jsme vítané zpestření jídelníčku. Zdá se, že záleží jen na nás, v čí prospěch bude spor rozhodnut. Musíme vzbudit dojem,

že jsme skvělý zdroj informací. Jinými slovy: musíme se chovat tak, jak se předpokládá u vysoce inteligentních myslících
bytostí. Jasné?" „Ano, pane," souhlasil Yotur. „Ty myslíš, že,... nás chce..." koktal Hess,
. „Sežrat," pomohl mu Kim. „Přesně tak. A my bychom se měli postarat, aby se mu to nepodařilo." , Kim se rozhodl, že je třeba prozkoumat místo, kde se nacházejí. Musejí jít tak dlouho, až dorazí na konec toho .Červeného záření. Kim si nebyl jistý, Jestli má to záření vůbec nějaký konec, ale intuitivně cítil, že někde musí být nějaká zeď, a v té zdí se možná bude nějaký otvor, jímž uniknou. Protože viditelnost byla sotva na čtyři metry, nemohli se rozdělit. Aby nechodili stále v kruhu, rozhodli se použít lano, jehož se drželi. Pokud by se první odchýlil z kursu, muž ve středu lana by si toho povšiml.
Kim se ptal sám sebe, jestli je oba neznámí pozorují. Pokud ano, rád by věděl, co si myslí o nápadu s lanem. Tento manévr přece vysloveně prozrazoval inteligenci.
Minula téměř minuta. Kim už si myslel, že'se neznámí stáhli, když zachytil myšlenkový impuls. :
„Nevím, co to dělají," řekl ten, který tak Často mluvil o zdroji informací. „Mám strach."
Kim zůstal překvapeně stát. „Takže souhlasíš?" ptal se druhý neznámý.
Kimovi se orosilo čelo. Věc nabrala zcela nečekaný zvrat.
„Myslím, že ano," odpověděl první neznámý.
„Pusťte to lano!" zařval Kim „Okamžitě ho pusťte a pojďte sem!"
„Proč..." začal Hess.
„Neptej se!" křičel Kim vztekle. „Nech to a pojď!"
Za několik vteřin byli oba u něj. Kim je popadl za ramena a táhl za sebou.
„Kam...?" sípal Hess.

„Pryč od lana!" vyhrkl Kim. „Tak -to snad stačí."
Zůstal stát a naslouchal.
„Počkej!" zvolal první neznámý, „To mění situaci. Nechali toho." „To neplatí!" protestoval první. „Už jsme se domluvili."
„Ne, ne, okolností byly zcela jiné. Musíš mi je přenechat. To, že toho nechali, znamená, že nás slyší. Reagují konsekventně a logicky, takže musí být inteligentní a mít spoustu informaci."
„Kašlu na tvé informace. Potřebuju proviant a..."
První ho přerušil, tentokrát už téměř rozzlobeně. Začala hádka.
„Slyšné to někdo?" ptal se Kim. „Já slyším vzdálené hlasy," prohlásil Yotur. „Občas dokonce něco rozumím."
Hess zavrtěl hlavou. „U mé je ticho," zabručel. „Já slyším každé slovo," řekl Kim. „Nechápali, co s tím lanem chceme. Ten, co chce informace, se vyděsil a považoval za nejlepší přenechat nás tomu hladovému. Měl z nás strach a chtěl se nás tak zbavit. Když jsme pustili lano, rozmyslel si to. Hladovec samozřejmě nechtěl pustit, co už měl slíbeno. A teď se hádají. Kdybychom se tak s nimi mohli nějak dorozumět."
„Promiňte, pane," ozval se Yotur. „Ano?"
„Měl jsem příležitost, pane, zúčastnit se v rámci vzdělávacího programu flotily kursu feronského vyjadřovacího umění. Myslím..."
„Co je to?"
„Umění tak zesílit myšlenky, že jim, jsou-li doprovázeny vhodnými gesty, rozumí i ten, kdo neovládá jazyk mluvčího."
Hess se rozzářil. „To je ono!" Poplácal Yotura nadšeně po zádech-„Kime, já o tom feronském vyjadřovacím umění slyšel. Kdo ho ovládá, je něco jako jednostranný telepat. Člověče, Dyke, začněte!"

Yotur se zpola odvrátil stranou. Kim napjatě sledoval-komunikaci obou neznámých. Stále se ještě hádali, ale zdálo se, jako by odpor ,Všezvěda zvolna slábl. Hladovec nabýval vrch. Pak se náhle Hladovec zarazil. Všezvěd se zeptal: „Volal nás externí post, že?"
„Také jsem něco slyšel," souhlasil Hladovec a znělo to udiveně. „Ale nemyslím, že to byli oni." „Ale kdo... Počkej, tady je to zase!" Hladovec mlčel. „Rozumím myšlenkám!" zajásal Všezvěd náhle. „Rozumím zcela jasně... jsme-přátelé-neináme-žádné-Špatné-úmysly... já jim rozumím!"
„,Co jsou přátelé?" ptal se Hladovec zmateně. „A co jsou úmysly?"
„Tomu ty nerozumíš," řekl ten druhý káravě. „Ty se vždycky staráš jen o svůj proviant. Buď zticha a poslouchej!"
Yotur pokračoval a Všezvěd triumfoval.
„Teď už nemáš žádnou volbu," zvolal. „Jsou mimořádně důležitý informační zdroj. Musíš mi je přenechat."
Hladovec neochotně souhlasil. „Pro mě za mě," zněla odpověď. Kimovi spadl kámen ze srdce.

***

Na palubě vlajkové lodi flotily Solárního impéria rostlo napětí. Od Mobyho-Tolota přicházely jen slabé impulsy. Flotila tří tisíc lodí přistála, jejich posádky byly už nejspíš dávno uvnitř Mobyho, aby znovu nastolily pořádek. Měly však zřejmě pramalé úspěchy. Impulsy, které CREST II přijímala, naznačovaly nukleární výbuchy. Dvounosí proti sobě používali atomové bomby a jejich chuť do boje byla dost velká, aby zmámili všechny snahy posádek vejčitých lodí.
Nebezpečí odhalení rostlo každou vteřinou. Zatím byly všechny lodě na Mobym-Tolotovi. Ale každou chvíli mohly odstartovat a vrátit se na základnu. Tam podají zprávu. A část zprávy se bude týkat podivných cizinců,

kteří byli téměř dva týdny zajatci Dvounosých v Mobym-Tolotovi -spolu se svou lodí.
Většina důstojníků CRESTU II byla mínění, že okamžité zničení Mobyho-Tolota je přímo nutností. Jejich ochotným mluvčím byl Atlan, Arkonidan a bývalý imperátor Arkonu. Perry Rhodan se podobným diskusím dosud vyhýbal, ale Atlan byl muž, který dokázal vystoupit se svým názorem i tehdy, když dal První administrátor jasně najevo, že nechce nic slyšet.
Došlo k první výměně názorů mezi Pozemšťanem a Arkonidanem. Atlan trval na zničení Mobyho-Tolota. Perry Rhodan přiznával nutnost takového kroku z vojenského hlediska. Hned poté ale pronesl výrok, který se stal vůdčím motem politiky Impéria:
„Spis ukončím tuto akci, dám se na útěk a složím slavnostní přísahu, že se pozemské lidstvo v budoucnostní spokojí s vlastní galaxií, než abych obětoval milióny nic netušících bytostí vojenské taktice."

4.
Světlo se začalo měnit. Narudlá barya rychle mizela a po chvíli byla mléčná světlost kolem naplněna žlutobílým tónem. Kimovi se zdálo, jako by bylo lépe vidět, ale stále nemohl rozpoznat hranice prostoru, ve kterém se nacházeli.
Rychle se obrátil k Yoturovi a Hessoví. ,
„Ten neznámý nás bude chtít vyslýchat," vysvětloval., Jsem jediný, kdo jasně rozumí jeho otázkám. Yoture -vy budete tlumočit to, co vám řeknu. Hessi, ty zatím nemáš v téhle hře žádnou roli, tak si lam hlavu s tím, jak se odsud dostaneme. Nevíme, kdo jsou ti neznámí. Mohli by třeba být ve spojení s Mistry ostrovů. Musíme tedy být opatrní. Možná se o, nich v průběhu rozhovoru něco dozvíme. Možná..."

Byl přerušen. Jasně a zřetelně zachytil impuls Všezvěda: „Jsme mezi vámi. Hladovec se stáhnul. Teď se chci od vás učit- Nejdřív mi řekněte, odkud přicházíte."
Kim přikázal Yoturovi, aby odpověděl:
„Přicházíme z hvězd, pokud víš, co to je."
„Hvězdy se nám zdají být světelnými body ve tmě," odpověděl Všezvěd. „Zblízka to jsou žhavé masy z plynů, Často obklopené malými tělesy z pevné hmoty." Na Kima to udělalo dojem. „Přicházíme z jednoho z těch menších těles," nechal Yotura odpovědět.
„Jak daleko odsud?" zněla další otázka.
„Jak určuješ vzdálenosti a Čas?" odpověděl Kim protiotázkou.
„Jedna časová jednotka je chvíle, za níž hvězda, z jejíhož směru pocházíme, klesne ze svého největšího jasu na nejmenší a znovu se rozzáří nejsilněji.",
Všezvěd se v čase orientoval podle periodicky se měnící hvězdy. Při relativně nízké rychlosti, již se Moby pohyboval vesmírem, mu tyhle podivuhodné hodiny mohou sloužit ještě dalších deset tisíc let.
„My tu hvězdu neznáme," odpověděl Yotur za Kima.
„Nemůžeš to určit nějak jinak?"
„Chvíle, která uplynula od okamžiku, kdy jste ke mě poprvé promluvili."
Asi Čtvrthodina, odhadl to Kim.
A Yotur měl odpovědět:
„Kdyby těleso, v němž se teď nacházíme, letělo přímo k tělesu, z něhož přicházíme, trvalo by mu to asi tři sta miliónů takových jednotek."
Číslo zvolil náhodně. Když to teď
propočítával, zjistil, že udal vzdálenost více než padesát světelných let, pokud by rychlost mrtvého Mobyho činila vůči jeho bezprostřednímu okolí dva tisíce kilometrů za vteřinu.

Jak očekával, nedokázal si Všezvéd s číslem nic počít.
„Kolik je tři sta miliónů?" chtěl vědět.
Kim chvíli přemýšlel.
„Vidíš nás?" zeptal se pak.
„Ano."
„Tak dávej pozor!"
Vymrštil pravou paži do výše a rychle ji zase nechal klesnout.
„Mohu udělat tisíc takových pohybů za časovou jednotku, kterou jsi definoval. Tisíc král tisíc je milión. Tři sta je přibližně třetina z tisíce."
Všezvědovi chvíli trvalo, než informaci strávil. Pak přešel k jinému tématu.
„Mluvil jsi o tělesu, v němž se nacházíte. To těleso jsem já. To jste nevěděli?"
Kim byl velice překvapen. Moby byl mrtvý. V jeho vnitřku se nacházely alespoň dvě bytosti a jedna z nich se identifikovala s tělem mrtvého Mobyho. Proč?
„Ne, to jsme nevěděli," přiznal Kim. „A kdo je Hladovec?"
„I on je toto těleso.A Externí post."
Kim zapomněl na opatrnost.
„Odkud pocházíte?"
„Z proměnlivé hvězdy. Už jsem to
říkal."
Kimův údiv rostl. „Ne, to nemyslím. Byli jste vždycky... toto těleso?"
„Ano, vždy."
Zcela nový poznatek se rozsvítil v Kimově vědomí. Odhalil tajemství tří neviditelných. Věděl, kdo jsou, i když si nedokázal představit, jak mohli vzniknout. Bleskurychle si připravil plán.
„Je Hladovec velmi hladový?" ptal
se prostřednictvím Yotura.
„Stále," odpověděl VŠezvéd. „Vše, nač myslí, je hlad."

„Víme, jak mu opatřit potravu," nechal Kim Yotura vyřídit.
„Jak?" otázka zněla rychle a ostře.
„To lze těžko vysvětlit. Museli bychom se vrátit na povrch tvého těla."
„Chcete utéct!"
Kim potlačil úšklebek.

„Navždycky tu zůstat nechceme," odpověděl za něj Yotur. „Ale prozatím nemáme v úmyslu nic jiného, než opatřit Hladovci jídlo. Slyšel jsem tě použít slovo „přítel". VÍŠ, co to je?"
„Ano. Přítel je bytost, která stojí k jiné bytosti v alogicky fundovaném vztahu. Přátelství znamená sounáležitost a vzdání se určitých logických práv individua ve prospěch většího kruhu všech, kdo patří k přátelství."
Kim byl překvapený. Jestli byla jeho teorie o vzniku neznámých správná, musel se Všezvěd bavit s celou řadou vysoce inteligentních bytostí, aby se dostal k této sice suché, ale věcně správné definici přátelství.
„Přesně tak to je," souhlasil Kim. „My tři jsme přátelé. Žádný by nenechal toho druhého ve Štychu. Stačí nám, když se dva budou moci vrátit na povrch tvého těla. Třetí zůstane tady, jako záruka." Zdálo se, že neviditelný přemýšlí. Po chvíli odpověděl:
„Souhlasím s návrhem. Přenesu vás, kam chcete."
Kim si vydechl.
„Označím ti místo tvého těla, odkud budeme moci nejlépe operovat. Ten z nás, který se s tebou umí dorozumět, zůstane zde. Já..."
Všezvěd ho přerušil. „Jsem unavený," řekl. „Musím si odpočinout.
O podrobnostech se dohodneme, až si odpočinu." -
Pak bylo ticho. Světlo kolem bylo slabší. Kim byl zklamaný. Doufal, že bude moci svůj plán realizovat

hned.
Ale možná to tak bylo lepší. Musel toho Yoturovi a Hessovi hodné vysvětlit. Naděje na úspěch bude větší, když bude každý přesné vědět, co má dělat.

***

„Jedná se celkem o tři bytosti," vysvětloval Kim. „Jeden je Všezvěd -touží po vědění a chce se od nás učit. Druhý je Hladovec - má věčně hlad a chce nás sežrat. Třetímu říkají Externí post. Co je jeho úlohou, nevím. Je ale jasné, ze se všichni tři cítí být identičtí s tělem mrtvého Mobyho. Nevím, jak vám to vysvětlit. Původní Moby mel obrovskou mozkovou hmotu. Byl však vybaven pouze instinktivní inteligencí. Co do duševních schopností byl NÍŽ zvířeti než Člověku-
S těmito třemi bytostmi je to ale jiné. Neovládají už celé Mobyho tělo. Jinak by bylo těžké pochopit, proč BACALO nespolkl, když jsme vlétli dovnitř. Očividně si rozdělili mozkový potenciál svého předchůdce, a sice tak, že každý vykonává jednu určitou
funkci.. Hladovec obstarává a tráví potravu. Všezvěd rozvíjí své vědomosti a pomáhá tak Hladovci najit správnou potravu. Třetí, kterému říkají Externí post, má zřejmě funkci pozorovatele. Jeden z nich, nejspíš Všezvěd, zřejmě může nestvůru ještě omezeně řídit. Pozorovatel mu říká, kde je něco zajímavého či důležitého, nebo kde lze najít potravu.
Vtip je v tom, že většina Mobyho funkcí, které spotřebovávaly energii, je v klidu. Mozková masa stačí k tomu, aby z Všezvěda byla vysoce inteligentní bytost. Hladovce považuji za hlupáka. O Pozorovateli nic neví-me.
Ovšem ať se nám ti tři zdají být jakkoli lidští, nemůžeme počítat s tím, že by jednali podle zákonů lidské morálky. Všezvěd nás chce vyslechnout a pak předat Hladovci. A

to je konec."
Hess přikývl. „A jak ses odsud chtěl dostat?" zeptal se.
„Jak Všezvěd tak i Hladovec se identifikují s tělem starého Mobyho. Pochybují však, že znají jeho rozměry. Nejspíš vědí jen o částech, které mají pod kontrolou. O zbytku ne. O Pozorovateli nic nevím. Možná má větší přehled. Ale zatím ještě není ve hře. Mohli bychom tedy uvolnit skalní blok někde ve vzdálené Části Mobyho a předhodit ho Hladovci, aniž
by věděl, zejí svou vlastní substanci."
„No dobře," řekl Hess, „ale proč ti o něj tak jde?"
„Protože nám to nabízí možnost úniku. Všezvěd má očividně telekinetické nadání. Tak nás sem dostal a stejně nás dostane na povrch. Vysadí nás na konci své oblasti dosahu, a když ujdeme ještě pár kilometrů vlastními silami, zmizíme mu z dohledu. Pokud je tedy má hypotéza správná. Naše vysílačky nedosáhnou až k BAGALO, ale na Pulce, co čeká v Mobyho hubě, by to mělo stačit. Pulec může dát zprávu lodi. Potřebujeme ještě nějaké nástroje, abychom uskutečnili konečný útěk."
Hess mávl rukou. „Ano, chápu," řekl vzrušeně. „Plán je to vynikající."

***

Po téměř dvou hodinách se Všezvěd zase ozval. ' „Jste připraveni přinést Hladovci
potravu?"
Yotur přisvědčil. Neviditelný byl ochoten dopravit Hesse a Kima na povrch svého těla, Kim prosadil, že se mají vrátit až po pěti hodinách.
Když bylo vše dohodnuto, použil Všezvěd své telekinetické schopnosti. Kim znovu ucítil, jak se točí kolem vlastní osy a pak padá. Když tma kolem něj pominula, viděl nad sebou nekonečné more hvězd, za

nimiž se táhl matný pás Mlhoviny Andromeda.
Hess stál jen o tři metry dál. Pokusili se zorientovat. Stáli na Mobyho zádech a dívali se směrem k „hlavě" nestvůry. Bylo jasné, že k ústnímu otvoru se během pěti hodin nedostanou. Musí se jim podařit spojit se s Pulcem odsud, nebo jejich plán ztroskotá.
Rychle se vzdalovali z místa, kde je Všezvěd vysadil. Utíkali zhruba dvacet minut a díky nízké přitažlivosti za tu dobu urazili asi deset kilometrů. Kim si byl jist, že už jsou mimo dosah neviditelného. Přikázal Hessovi, aby pomocí ruční zbraně uvolnil kus skály, veliký jako dospělý muž. Zatímco se Hess dal do práce, nařídil antény své vysílačky tak, aby byla největší část vysílacího výkonu vyzářena před něj a jen nepatrný zbytek se ! ztratil směrem, z něhož přišli.
Pak zavolal-Pulce. Věděl, jaké jsou jeho Šance. Jeho jediná naděje byla v tom, že nerovnosti terénu část elektromagnetických vln tak rozptýlí a reflektuji, že se pár impulsů dostane ze strany přes všechny překážky až k Pulci. Vyhlídky nejsou lepší nezjedná ke stu, pomyslel si. Znovu a znovu opakoval hlášení.
„Jednička trojce, slyšíte mě? Ozvěte se!"
Žádná reakce. Kim se stále častěji díval na hodinky. Jedna hodina z domluvených pěti už minula. Jestli během příštích Čtyř nedostane žádnou odpověď, bude muset svůj plán podstatně změnit, a je otázka, jestli se k téhle hře podaří přemluvit Všezvěda ještě jednou.
„Jednička trojce..." Od chvíle, kdy opustili BAGALO, minulo už víc než sedm hodin. Téměř šest hodin už s nimi loď neměla žádné spojení. Kim se pokoušel odhadnout, jak bude reagovat první důstojník. Možná už Mobyho opustil. Možná už tu Pulec, s nímž se zoufale pokouší spojit, dávno není. „Jednička trojce..." Chraplavý, zastřený hlas, znějící odněkud z velké dálky, ho zasáhl

jako úder blesku. „Tady trojka... jedničko..." Kim krátce vylíčil situaci a snažil se mluvit pomalu a zřetelně. Popsal své stanoviště a manévr, který musí Pulec provést, aby měli lepší spojení. Nakonec dodal, že je třeba spěchat. Zřejmě mu rozuměli. V napjatém očekávání minuly tři, Čtyři minuty, pak Kim náhle jasně a zřetelně uslyšel hlas svého třetího důstojníka:
„Rozkaz splněn, pane! Jsem teď asi
dva tisíce kilometrů od ústního otvoru. Potvrďte, prosím!"
„Slyšíte mě?" zeptal se Kim kvapně.
Odpověď následovala okamžité. „Výtečně, pane."
„Dobře. Takže poslouchejte, nahrajte si pokyny na pásku s hlavně jedno:
jakmile všechno vyslechnete a pochopíte, jednejte! Jde o život a smrt, a každá vteřina zvyšuje naše Šance. Je to jasné?"
„Jasné, pane,"
Kim uděloval pokyny. BAGALO měla okamžitě opustit své stanoviště. Pulec k ní měl vyslat shift, který z lodi přiveze nějaké přístroje a nástroje, které Kim potřeboval k realizaci svého plánu. Pulec pak měl zůstat na místě, aby bylo zajištěno radiové spojení.
Kim byl unavený a vyčerpaný a nezbývalo mu teď nic jiného, než čekat. Rozhodl se, že pomůže Hessovi. Ne-udělal ale ještě ani první krok, když uslyšel:
„ToJe chytrý plán, cizince!"

***

Kim zkameněl.
„Kdo... kdo jsi?" zeptal se váhavě, když byl zase schopen slova.
Hlas zněl pobavené. „Ty to vis, cizince. Nedělej ze sebe hlupáka!"
„Externí post!" řekl Hess. Kima nepřekvapovalo, že rozumí. Myšlenkový impuls třetího neviditelného byl

mnohem silnější než u Hladovce a dokonce i u Všezvěda.
„Ano, Externí post," odpověděl klidně neviditelný.
Kim mlčel. Ani Hessovi nebylo do řeči.
„Pletete se, přátelé," řekl cizinec po delší pauze. „Není důvod k zoufalství."
Kim pocítil záblesk naděje. Myšlenkové impulsy třetího z podivuhodných bratří byly kupodivu přátelské a vzbuzovaly důvěru.
„Jak to myslíš?" zeptal se.
„Pozoruji vás už dlouho," vysvětloval Externí post. „Většině toho, co jste si mysleli, jsem rozuměl. Znám váš plán a musím říct, že se mi líbí."
Hess rychle řekl: „Pozor, Kime. Je to past. Nevěř mu ani slovo! Mají zvrácený smysl pro humor..."•
„Buď zticha!" zabručel KÍm.
Externí post se bavil. „Chápu vaši nedůvěru," 9zval se. „Možná zmizí, až budete znát můj příběh - nebo možná příběh tohoto nebeského tělesa, které kdysi bylo mohutným tvorem. Nemám na práci nic jiného, než čekat. Chcete mě vyslechnout?" Kim.přitakal a Externí post vyprávěl příběh - nejpodivuhodnější, jaký Kim kdy slyšel.
Před zhruba deseti tisíci lety Mobyho sily ochromily jeho nepřátelé, bioparazité. Věděl, že po jeho smrti budou chtít parazité okamžitě přeměnit obzvláště energeticky bohatou látku jeho krystalického mozku na energii a spotřebovat. Poslední, co udělal, bylo, že zakryl bílá centra svého vědomí a myšlení ochranným štítem, . který mohl být z jistého nevyčerpatelného energetického zdroje zásobován i po jeho smrti. Dostatečně dlouho, aby paraziti pochopili, že hned tak nezvítězí.
To, co byla původně jen instinktivní reakce umírajícího Mobyho, se v průběhu následujících století ukázalo jako začátek procesu, jenž dal vzniknout třem neviditelným

bratrům.
Mozková hmota Mobyho byla z devadesáti procent rozdělena do tří formací-podobných horám. Zbylých deset procent pokrývalo tenkou vrstvou rovinu mezi úpatími hor. Této koncentraci obsahu vědomí na třech různých místech vděčili bratří za svůj vznik. Bratři vznikli jako oddělené individuality. V každém z nich žila část vzpomínek mrtvého Mobyho. Jeden věděl, jak funguje příjem a zpracování po-.trávy. Druhý, jak se prohledává vesmír při cestě za potravou, a poslední
sice neovládal žádnou užitečnou schopnost, přitom byl vsak pánem veškerých vzpomínek Mobyho, tedy vlastnil duchovní potenciál, který by z Mobyho udělal inteligentní bytost, kdyby ho uměl dále rozvíjet.
Tak tedy vznikli Hladovec, Externí post neboli Pozorovatel a Všezvěd. Všezvěd rozvíjel svou inteligenci tím, že pečlivě vyslýchal všechny inteligentní bytosti, které se na své pouti vesmírem v Mobym ocitli, než je přenechal svému bratru Hladovci. Časem se v něm vyvinul pocit nadřazeností nad oběma bratry a dával jim najevo, že podléhají jeho velení. Hladovci to bylo jedno, ale Pozorovatel vášnivě protestoval.
Jako první krok k úplné samostatnosti si Pozorovatel přivlastnil oněch deset procent původní mozkové hmoty, která ležela mezi třemi horami. Jeho potenciál tím podstatně vzrostl. Nyní byl Všezvědovi roven, ovšem střežil se své tajemství prozradit. Pomocí triků, které ovládal, k sobě lákal vesmírné lodi, letící kolem, a učil se od jejich posádek. Jen výjimečně, když trpěl Hladovec skutečnou nouzí, mu je přenechal. V průběhu tří set .let si vyvinul vlastní trávící soustavu, takže byl na Hladovci nezávislý. Byl tedy svým vlastním pánem a ke štěstí mu chyběl jen větší vliv na Hladovce. Hladovec totiž ovládal rudimentární pohonné orgány, které mrtvému Mobymu

propůjčovaly jisté vlastní možnosti pohybu. Nejdůležitější tělesné funkce tedy momentálně ovládal Hladovec, který byl pod vlivem Všezvěda. Pozorova* tel je však oba překonal: dovedl přijímat potravu a myslet.
„Tak je to tedy," dodal po chvíli Pozorovatel. „Mezi mnou a ostatními dvěma není nepřátelství. To bych si nemohl dovolit, neboť jsem odkázaný na energii, kterou mi přidělí Hladovec. Ale sympatie jsou pramalé, a neexistuje důvod, proč bych vám měl pokazit váš plán. Ve skutečnosti vám chci pomoct. Z vašeho vědomí jsem zjistil, že jste sem přišli, abyste se setkali s jinou vesmírnou lodí. Lodě, jaké používáte, jsem nikdy předtím neviděl, takže tu musíte být noví. Loď, kterou hledáte, je velká. Ať už se objeví kdekoli, vzbudí velkou pozornost. A já vím o místě, kde je teď právě pořádně rušno.'[1]
„A kde to je?" zeptal se Kim.
„Asi čtyři sta světelných let odsud. Vašim souřadnicím úplně nerozumím, ale když poletíte kolmo k rovině troj-úhelníku, který tvoří tři modrá slunce, neminete to o víc než o půl světelného roku."
Krm poděkoval. Nevěřil, že by to
mělo nějaký význam, ale jestli Pulec na kódový signál nedostal'ještě odpověď, podívá se tam. -
„Vaše vozidlo, se blíží," ozval se Pozorovatel. „Já se stáhnu - přeji vám hodně Štěstí."
Kim vyskočil a běžel k shiftu.
„Vše podle plánu, pane," ozval se pilot.
„V pořádku. Ať vystoupí."
Vzadu se něco pohnulo. Z shiftu vylezla bytost, která se vzdáleně podobala Palteru Hessovi a zasalutovala.
„Hlavní technik Hess k vašim službám, pane."
Kim si ho ze všech stran prohlédl. „Dobrá práce," zamumlal.
„Tomu tedy říkám nápad," prohlásil Hess. „Jedno se ti

musí nechat, kamaráde, kuráže máš dost. Ale Všezvěd ti nato nenaletí."
„Proč ne?"
„Má přece oči."
„O tom pochybuju," odpověděl Kim. „Alespoň ne v obvyklém slova smyslu. K čemu by mu taky byly?"
„Hm, máš pravdu," přiznal Hess. „Jak tedy vnímal naši přítomnost?"
„Je spousta možností. Možná díky tlaku, který jsme vyvíjeli na dno haly, možná díky záření našich mozků, možná..."
Hess mu skočil do řeči.
„Poslouchej, já tě nenechám jít samotného. To je..."
„Buď zticha a nastup si! Našich pět hodin brzo uplyne."
Hess se chystal protestovat, ale Kim •ho popadl a nacpal do shiftu.
„Tak pojď!" přikázal Kim robotovi. „Máme před sebou ještě kus cesty."
Robot vzal kus skály, který Hess uvolnil a vydal se za Kimem.
Kim kvapně přemýšlel. Byl by si o tom býval rád promluvil s Hessem, ale na to nebyl čas. Pozorovatel ve svém příběhu alespoň jednou zalhal. Jeho tvrzení, že má vlastní trávící systém, neodpovídalo tomu, že je odkázán na příděly energie od Hladovce. Podle Kima tomu bylo jinak. Pozorovatel byl autonomní, až na několik málo důležitých tělesných funkcí, které prostřednictvím Hladovce ovládal Všezvěd. Pokud by se mu podařilo odlákat na dost dlouhou dobu Všezvědovu pozornost, třeba by se mu podařilo podřídit zatím Hladovce své vlastní kontrole, a stát se nepopiratelným vůdcem.
To Kima nijak zvlášť neznepokojovalo. Rozpory mezí bratry ho nezajímaly. Nedůvěřivý byl proto, že jeho vlastní plán nijak neodpovídal očekáváním Pozorovatele.

Útěk se měl odehrát zcela klidně. Robotův psychogenerátor bude vyzařovat impulsy, které
vzbudí podezření až po mnoha hodinách a i pak jen pozvolna. Samozřejmě se pak Všezvěd rozzlobí, ale rozum mu napoví, že na celé věci již nelze nic změnit - takže se zase brzy uklidní.
To, co potřeboval Pozorovatel, byl poplach, panika a vzrušení. Jakmile Kim svůj plán uskuteční, zjistí, že se přepočítal. A je příliš inteligentní, než aby přehlédl východisko, které, se mu nabízí.
Nemusel by totiž udělat nic jiného, než sdělit Všezvědovi, že tři cizinci chtěli utéci.
5.
Signály od Mobyho-Tolota časem zeslábly. Zdálo se, že posádkám vejčitých lodí se podařilo nastolit klid.
Atlan zuřil. Z tajné disputace s Prvním administrátorem se stala veřejná rozepře. Perry Rhodan nehodlal změnit své původní rozhodnutí. Nebyl ochoten obětovat Dvounosé, aby tak získal vojenskou výhodu.
Místo toho-připravil CREST li k bleskovému startu. Na palubě CRE-STU II se začalo říkat, že je Rhodan ochoten obětovat tisíce Pozemšťanů, aby uchránil Dvounosé.
Pak se signály od Mobyho-Tolota
opět změnily. Tentokrát se jednalo o daleko silnější erupce než kdy předtím. Impulsy svědčily o nukleárních explozích. Teorie, že neznámá flotila nastolila pořádek, padla. Uvnitř Mobyho-Tolota zuřily silnější boje než dosud.
Někdo z technické sekce vypočítal, že pokud budou exploze pokračovat, pak -se tělo mrtvého Mobyho v nejbližší době buď rozpadne na kusy nebo ho zničí požáry.
Muži na palubě CRESTU II znovu pocítili naději. Ještě

existovala možnost, že se Dvounosí a posádky vejčitých lodí zničí navzájem.

***

Minutu před vypršením smluvené doby se Kim s robotem vrátili na místo, kde je před pěti hodinami s Hessem Všezvěd vysadil. V danou dobu Kim pocítil, jak svět kolem něj zmizel. Tmavým tunelem padal zpět do haly. Před sebou uviděl Yotura Dýka. Yotur o Kimově plánu nic nevěděl.

„Jsem rád, že jste zase tady, pane," pozdravil hoYotur s ulehčením. „A vy, pane," dodal směrem k robotovi.

Kim si vydechl. Yotur pochopil, jak se má chovat.

„Co se zatím dělo tady dole?" ze-, ptal. se.

„Naučil jsem se lépe rozumět jeho impulsům, pane. Nakonec se mi podařilo s ním plynně hovořit."

„Výborně," pochválil ho Kim. „Můžete s ním mluvit teď?"

„Zkusím to, pane."

„Tak jste tedy zpět," vyděsil ho myšlenkový proud neviditelného. „A přinesli jste proviant pro Hladovce- Zajímalo by mě, jak jste to dokázali."

„Bylo to výborné," ozval se Hladovec. „Ale potřebuji víc. Zásoby energie jsou nízké."

„Budeš S tím muset chvíli vystačit," řekl Všezvěd. „Jsou důležitější věci."

Kim viděl příležitost.

„Není pro nás problém opatřit ještě víc potravy," řekl Yotur na jeho pokyn.

„Vidíš," triumfoval Hladovec. „Tvoje zvědavé otázky mohou počkat. Mnohem důležitější je doplnit zásoby"

„Ne," rozhodl Všezvěd. „Musím se učit. To je nejdůležitější."

„Teď, když víme jak na to," vmísil se Yolur do hovoru, „nebude nám to trvat tak dlouho jako poprvé."

„Tak to slyšíš," vztekal se Hladovec. „Budou brzo zpátky.

Pak se můžeš vyptávat."
Kim bez meškání pokračoval. , Jeden z nás tu opět zůstane a bude ti dělat společnost a odpovídat na tvé otázky," řekl Yotur na jeho pokyn.
Všezvěd váhal.
.„Nic neztratíš," naléhal .Hladovec. „A energii potřebujeme!"
To rozhodlo.
„Souhlasím," prohlásil. „Ale musíte se vrátit za polovinu času, kolik jste potřebovali minule. Jinak budu muset vašeho přítele přenechat Hladovci."
„To zvládneme," řekl Yotur.
„Ted vás dopravím nahoru," řekl Všezvěd.
Kimovy svaly se napjaly. Jako černý pytel na něj spadla temnota- Byl vytažen do výše, ale přesto se pokoušel přijít na kloub zvláštnímu jevu, který zahlédl poslední vteřinu před zmizením.
Mohlo se jednat o optický klam» ale Kim byl pevně přesvědčen o tom, že v posledním zlomku vteřiny ještě zahlédl, jak se světlo v hale změnilo z načervenalého na fialové.

***

„Viděl jste to?" vyhrkl Kim. „Myslíte tu změnu barvy, pane?" zeptal se Yotur.
„Ano/Světlo se změnilo do fialová, viďte?"
„Ano, pane. Zdá se, že to znamená..."
Nemusel mluvit dál. Kim-náhle věděl, co to znamená. Pozorovatel zasáhl do hry.
Kim popadl Yotura za paži. „Utíkejte!" zakřičel. „Utíkejte, jak nejrychleji můžete! Tady bude za pár vteřin peklo."
Yotur se dal do běhu a Kim ho následoval. Náhle cítil Jak je lehčí. Zdálo se, že přitažlivost polevuje. Roztáhl paže, aby udržel rovnováhu, ale už bylo pozdě. Tvrdě narazil na zem.

Rychle se rozhlédl kolem, aby se zorientoval. Ale nic neviděl. Kolem něj byla tma. Hvězdy zmizely. Kim dostal strach. Vykřikl, když ucítil, jak po něm sahá cizí, mocná síla a táhne ho k sobě. Pokoušel se utíkat dál. Přitažlivost teď zmizela docela. Nevěděl, jestli je nahoře nebo dole. Nemohl uniknout. Pozorovatel varoval Všezvěda a ten se teď pokoušel získat svou oběť zpět. Nacházeli se na hranici jeho oblasti vlivu a jeho tele-kinetické schopnosti tu nebyly tak silné jako dole v hale. Přesto dosáhne svého cíle, bude-li mít dost času.
Náhle Kim zaslechl hlasy. Přicházely z daleka a zněly nezřetelné, jako by je bouře trhala řečníkovi od úst.
„...zůstat v klidu... zachytí... jen pohyblivé... věcí!"
Ve skutečnosti to byl jen jediný hlas, Yoturův hlas! Kim ho poslechl a doslova ztuhl. Načas dokonce zadržel dech, aby se mu nepohybovala hruď. Horečně uvažoval, čeho chce svou radou Yotur dosáhnout a nakonec na to přišel- Bylo to tak směšně jednoduché, že se ptal sám sebe, proč ho to také nenapadlo.
Všezvěd neviděl. Uprchlíky dokázal od povrchu Mobyho rozlišit jen tehdy, když se pohybovali.
Kim cítil, jak se vrací přitažlivost. Z černé mlhy se znovu vynořily hvězdy. Zavolal Yotura.
„Tady, pane," odpověděl poručík. „Dobře, že jste se držel mé rady."
Kim mu poděkoval z celého srdce. „Zdá se, že máte vždycky po ruce vhodný nápad," řekl. „Co uděláme teď?"
„Napadlo mě, pane," řekl Yotur skromně, „ze když každý pomalu a opatrně zdvihneme ze země kus skály a vší silou ho..."
^Skvělé!" zařval Kim. „To vyjde. Začněte, poručíku!"
Pomalu, milimetr po milimetru se Kim skláněl. Před ním ležel kamenný blok, asi půl metru vysoký. Kim ho začal po centimetrech zdvíhat. Pod tíhou kamene ho bolely

všechny svaly. Za osm minut stál zase zpříma, téměř šílený bolestí, ale kámen držel.
„Hotovo, Yoture?" zasípal.
„Čekám na váš povel, pane," odpověděl Yotur.
„Počítám do tří," vyrazil ze sebe Kim. .Jedna...dvě..."
Oba měli štěstí. Bloky přistály na mírném svahu a kutálely se dál. Pak jeden z nich náhle vystřelil do výšky, opsal ostrý oblouk a zase začal padat. Zatímco padal, zdál se být menší a menší, a než dopadl na zem, zmizel úplně.
Kim nemusel Yoturovi nic říkat. Dali se do běhu, jako by měli za patami čerta. Všezvěd na trik naletěl.
Kim utíkal, dokud mu stačily síly. Pak vyčerpaně klesl na zem. Po chvíli zvedl hlavu a podíval se na Yotura.
„Jste skvělý chlap,Yoture," řekl mu.
„Díky, pane."
Kim zavolal shift. Po třiceti vteřinách dostal odpověď. Shift by i-na cestě a za několik minut bude na místě.
Vtom se půda pod jejich nohama začala třást. Odněkud se objevilo namodralé světlo. V dálce na horizontu to vypadalo, jako by vybuchla sopka.
Nebylo těžké uhodnout, oč jde. Tři bratři si vjeli do vlasů. Pozorovatel využil momentu překvapení, aby zaútočil na Všezvěda. Kim netušil, jak to udělal. Ale Všezvěd se buď postavil na odpor, nebo útok narušil energetickou rovnováhu trojčat a uvolnil síly, o nichž útočník netušil.
Kim se pevně držel jednoho skalního výčnělku, který vypadal, že ještě •chvíli odolá. Zařval do /mikrofonu V přilbě;
„Jednička shiftu. Jestli tu nebudete do minuty do dvou, nemusíte se už obtěžovat!"
Odpověď byla Špatně slyšet. -
„...žádný... strach... hned...tam... potíže... s navigací..."
Vteřiny míjely a síla zemětřesení rostla. Zdálo se, že

energie je dost, aby roztrhala Mobyho obrovské tělo na malé kousky.
Nespokojenost jednoho bratra měla přinést smrt všem třem.
Náhle Yotur vykřikl. Z divoce zvířených prachových mraků se před nimi vynořil shift. Vznášel se těsně vedle nich a výpusť měl otevřenou:
Kim si později nevzpomínal, jak se dostal dovnitř. Ale když z bezpečné výšky sledoval tucty fontán modrého ohně, které vystřelovaly na celém povrchu Mobyho, zvířený prach a erupce, začal věřit, Že se záchrana opravdu zdařila.

***

Jen čtyři minuty poté, co shift vlétl do BACALO, se loď nejvyšším možným zrychlením vydala pryč z Mobyho. Byl nejvyšší čas. Vražedné otřesy, které zmítaly tělem mrtvé obludy, ukázaly^svou sílu. Rozpoutal se nepřetržitý déšť kamenných bloků. Nárazové štíty BAGALO hrozily zhroucením.
Zatím loď dosáhla volného vesmíru a všechny lokátory a další přístroje obrátila na Mobyho, aby jí neunikla žádná fáze jeho zániku.
Ze vzdálenosti dvaceti tisíc kilometrů to vypadalo, jako by se obrovské tělo změnilo ve slunce. Z povrchu se rozlévalo homogenní, namodralé záření, které dokonce i na obrazovkách pálilo do očí. Obrysy modré koule se měnily každou vteřinu. Původní podoba Mobyho těla se už dávno ztratila. Z ploché desky se stala koule, která divoce pulzovala. Občas z ní vystřelily stovky protuberancí a vykouzlily děsivě nádherný ohňostroj. BAGALO byla asi sto tisíc kilometrů daleko, když začal poslední akt této podivné divadelní hry. Protuberance byly častější a šílenou rychlostí se rozlétaly do všech stran. Ohnivá koule se scvrkla a zesvětlela. Když už byla

tak malá, že vypadala jen jako neobyčejné světlý bod tvořící pozadí protuberancí, přišla exploze.
Na několik vteřin osvítilo okolní vesmír modré světlo. Posádka BAGALO upřeně sledovala grandiózní scénu zániku. :
Pak bylo po všem.' Na místě Mobyho se vznášel slabě zářící oblak plynů a rychle se šířil vakuem. Kim Dosenthal se díval, jak se oblak dělí na jednotlivé proudy, rozplývá se a větví, až už nebylo nic vidět. Poslední bolid narazil na nárazový štít lodi a rozzářil se.
Tři hvězdní bratři už nebyli.
„Otázkou je," ozval se drsný hlas, „co budeme dělat teď."
Kim se otočil. Za ním stál Hess Palter. Důstojníci seděli na svých mis-< těch, už opět zabraní do práce. Mezi nimi byl i poručík Yotur Dyke a nic na něm nedávalo tušit, že právě prodělal neuvěřitelné dobrodružství, v němž hrál rozhodující roli.
„To je jednoduché," odpověděl Kim. nepřítomně. „Pozorovatel nám dal tip-Budeme se Jím řídit."
„Chceš říct, že tomu starému gaunerovi věříš?" nechápal Hess.
Kim se suše zasmál. „Nevidím důvod, proč by nám v tomto směru lhal."
„No prosím, je to tvoje loď," zabručel Hess.
Kim udělil příslušné rozkazy. Byl unavený a zničený, ale teď nebyl čas na odpočinek. Čtyři sta světelných let, které zbývají k podivnému místu neklidu, o němž hovořil Pozorovatel, urazí za dvě hodiny. Musel zůstat na. místě. Unaveně zvedl ruku a podíval se na hodinky. Překvapilo ho, že od chvíle, kdy se setkal s robotem, uplynuly teprve dvě hodiny. Za dvě hodiny se odehrálo zničení nebeského tělesa o velikosti planety.
Pro Kima a jeho lidi to bylo velké dobrodružství. V porovnání se získanými zkušenostmi byly ztráty nepatr-

né: jeden plně vybavený shift a jeden robot.
6.

,,Ani ten nejlepší věštec by nedokázal předpovědět, že se z tebe jednoho dne stane takový slaboch!"
V Atlanově hlase zněl kousavý výsměch.
Rozhovor probíhal v pracovna Perryho Rhodana. Na velké obrazovce sis míhala světla, vytvářená kořenou blízkého slunce.
Perry Rhodan se otočil k Arkonidanovi zády a zadíval se na obrazovku. „Znáš můj postoj," odpověděl unaveně. „Nemá smysl, aby ses mě dál pokoušel přemluvit."

Atlan zoufale rozhodil paže. ,-Soární impérium dosud vydalo *na* stovky miliónů solarů!"
úplně lhostejně připustíš, že se nezdaří -jen proto, že v rozhodujícím okamžiku stavíš'humanitu nad objektivní nutnost."
Perry Rhodan se otočil a podíval se na Arkonidana se smutným úsměvem. „Jsem hluboce pohnut," odpověděl s tichým posměchem, „že ti peníze pozemských daňových poplatníků leží na srdci tak, jakoby byly tvé vlastní. Musím s tebou ovšem nesouhlasit, když tvrdíš, že si neuvědomuji taktickou nutnost. V tom problém není. Pes je zakopán úplně někde jinde. Totiž tam, kde taktická nutnost odporuje vnitřním zákonům."
Atlan se odvrátil.
„V jaké úloze," zeptal se podrážděně, „jsi přišel do Andromedy?"„Jako Člověk," odpověděl Perry Rhodan jednoduše.
Vtom se ozval interkom- Perry ho zapnul „Ano, kapitáne...?"
»Pane, lokátory zachytily cizí objekt, bez pochyby vesmírnou loď, která v, hyperletu těsné minula naše sta-

noviště, pak zabrzdila a pravděpodobné zaujala pozici v lokalizačním stínu jednoho ze sousedních sluncí."
„Které slunce a jak daleko?"
„F čtyřka, pane, jedna celá tři desetiny světelných let od nás."
Co říkají ukazatele o původu lodi?"
. Zachycené signály mají typickou strukturu a nabízejí dva závěry."
„A sice...?"
„Buď, pane, staví nějaká nám dosud neznámá rasa svoje motory podle stejného schématu jako my, nebo se jedná o pozemskou loď."
Pěny Rhodan poděkoval a interkom vypnul. Když se otočil, aby se podíval na Atlana, rozzářil mu obličej široký úsměv.
. ,Kdo se směje naposled..."zamumlal.

***

Informace Pozorovatele se ukázala být správnou. Ze vzdálenosti dvaceti světelných let zachytily měřicí přístroje Hesse Paltera množství rozptýlených impulsů, přicházejících od žlutého slunce typu G. Byla zaměřena pozice slunce a ukázalo se, že kurs .BACALO povede půl světelného roku od něj - přesně, jak řekl pozorovatel.
Zvědavost Kima Dosenthala byla vzbuzena. Trochu kurs lodi pozměnil, aby letěla přímo ke slunci typu G. Praskání impulsů bylo stále silnější.
V lineárním letu minula BAGALO Cizí slunce jen o dvě světelné hodiny., Byla zjištěna přítomnost Jediné planety. Když Kim viděl obrysy satelitu i
na obrazovce, překvapením sebou trhl- Průvodcem žlutého slunce byl Moby - jestli mrtvý nebo živý se nedalo určit.
Impulsy každopádně nevycházely ze slunce, ale z jeho satelitu. Kim Dosenthal našel malou Červenou hvězdu,

ležící asi tři světelné roky stranou od Mobyho slunce a nechal BACALO dvacet astronomických jednotek daleko od Červeného trpaslíka vrátit se do Einsteinova vesmíru. Stejně jako Perry Rhodan se Kim Dosenthal rozhodl sledovat události na tři světelná léta vzdáleném Mobym z bezpečného úkrytu. Vyslal dvě průzkumné sondy, které zachycovaly impulsy a zesílené je posílaly dál na BAGALO. Hess Palter s dvěma asistenty měli plné ruce práce, aby vyhodnotili všechny informace. Už za půl hodiny bylo jasné, že uvnitř Mobyho zuří boj, při němž obě strany používají nejstrašnější ničivé zbraně- Další signály nasvědčovaly, že atomová jádra látky, z níž se Moby skládá, se začínají rozpadat.
Kim měl plnou hlavu starostí. Nedalo se sice předpokládat. Že by CREST II zabloudila právě na Mobyho, který ležel mimo cílovou oblast, l<de se mělo uskutečnit setkání [s] BAGALO a Šesti transportéry. Na druhé straně se však zuřivý boj dal vysvětlit třeba tím, že se na Mobym nacházel předsunutý post Mistrů ostrovů nebo nějakého národa, který jim podléhal, a který teď bojoval s vetřelcem - a jak snadno mohla být tímto vetřelcem CREST II? Kim si přiznal, že tahle hypotéza je přitažená za vlasy. Ale kdo by se staral o pravděpodobnost, když možná jde o osud Prvního administrátora!
Vtom se kolem hypervysílače udělalo malé mlhové pole, které začalo houstnout. Kim se vyděsil, ale vzápětí začal chápat: mlha nabírala pevnou formu, z bílé páry se postupně stávala lidská postava. Cizinec se na něj přátelsky usmál.
„Rakal Woolver, pane," řekl klidně. „Použil jsem vaši anténu."
Kim přikývl, stále ještě trochu nesvůj. „Právě - právě jsem si to uvědomil," zakoktal se. „Vždycky lidi tak • děsíte?"

Na můstku si mezitím i ostatní všimli přítomností neznámého, který se vynořil doslova z ničeho. Kim zaslechl výkřiky překvapení. Každý slyšel o dvojčatech Woolverových, nejpodivuhodnějších mutantech, kteří pracovali pro Solární impérium, ale jen málokdo je dosud spatřil. :
Kimovi náhle došlo, co příchod mutanta znamená- CREST II je někde nablízku!

***

Rakal Woolver vyprávěl. Situace nebyla zdaleka tak katastrofální, jak si Kim ještě před několika minutami představoval. Bylo však jasné, že ke katastrofě stále ještě může dojít, pokud z explozemi zmítaného Mobyho unikne třeba jen jediné slovo o uprchlých Pozemšťanech. Woolver přinesl precizní pokyny od Perryho Rhodana. BAGALO se dala do pohybu a lineárním letem se vydala k 1,3 světelného roku vzdálenému sluncí, v jehož lokalizačním stínu se skrývala CREST II. Rakal Woolver se mezitím, stejným způsobem jako přišel, vrátil na palubu vlajkové lodi. Kim Dosenthal navedl svou loď \na úplně stejnou oběžnou dráhu jako CREST II.
Z CRESTU II pozorovali jeho manévr Perry Rhodan a Atlan. Elektronový teleskop jim křižník tak přiblížil, jako by se pohyboval těsné vedle CRESTU II. Beze slova a fascinovaně sledovali oba muži rychlé, přesné pohyby lodě.
„Mám nápad," řekl náhle Arkonidan.
Perry Rhodan s úsměvem přikývl. „Ano, jistě. Já vím."
„Najednou se z tebe stal telepat," žertoval Atlan.
„Ne, Ale poznám nejapný trik, když ho vidím."
Atlan svraštil obočí. „A co, smím-li se ptát, je na tom triku nejapného?"
„Chceš poslat BAGALO k Mobymu-Tolotovi, viď? Protože posádky vejčitých lodí si právě teď lámou hlavy, kdo ten

boj mezi Dvounosými vyvolal. Chceš jim ukázat viníka. Mají si myslet, že to byla BAGALO. BAGALO vůbec nevypadá jako pozemská loď. Když se vejčité lodě vrátí na základnu a popíší vesmírnou loď, kterou viděli, nikoho nemůže napadnout, že by se mohlo jednat a pozemskou loď. Boj na Mobym-Tolotovi se připíše neznámé rase. Uhodl jsem?" ,
„Přesně," souhlasil Arkonidan.
„Dobře. Tak ti povím, co je na tom nejapné. Na Mobym-Tolotovi jsou tri tisíce nepřátelských lodí. Podle našich | informací patří jejich posádky ke stejné rase jako Dvounosí. Pravděpodobné patří k Modrým. Známe Modré, i Jakmile se BAGALO objeví na obrazovce, začnou na ni pálit. Provedení tvého plánu vyžaduje, aby se BAGALO přiblížila hluboko do jejich oblasti, jinak ji nebudou moci popsat. A která loď by měla šanci proti palbě tří tisíc těžce ozbrojených lodí?" .Vážně se na Arkonidana podíval. Atlan opětoval jeho pohled přemýšlivě, ale ne poraženecky.
Mel jsem na mysli ještě něco jiného " odpověděl pak. „V trpasličí mlhovině Andro-Alfa, několik tisíc světelných let odsud, žijí Maahkové. Není nepravděpodobné, ze s nimi Dvounosí někdy přišli do kontaktu, Možná rozumí jejich jazyku. Neboho alespoň dokáží poznat. Když se BAGALO vydá k Mobymu-Tolotovi a přitom vyšle hlášení v maahkském kódu, velice pochybuji, že by vejčité lodě začaly jen tak bez dalšího střílet."
Perry Rhodan pokrčil rameny.
„Možná ano, možná ne. Kdo by to chtěl riskovat?
Atlan se nazlobeně zasmál. ,,Už vím. Někteří lidé jsou prostě posedlí tím, vyhýbat se jakémukoli riziku."
Perry Rhodan na něj pohlédl. „Mí-. l jsi lepší argumenty, příteli," řekl. Pak vzal mikrofon interkomu a zalál do radiové centrály. „Řekněte plukovníkovi Dosenthalovi,"

řekl, „že údu za dvacet minut na palubě jeho lodi." Položil mikrofon a obrátil se na Atlana. „Potřebuji dobrého průvodce.Možná bys chtěl jít se mnou?" Atlan mávl rukou. „Koho to ještě zajímá? Proniknutí do Andro-Bety stejně ztroskotalo. Tak proč bych si neposlechl, co říká Dosenthal."

***

Případ Mobyho-Tolota ještě nebyl uzavřen. Ve chvílích, kdy se zdálo, že Operace Předmostí v Andro-Betě skončí definitivně a neodvratitelně neúspěchem, přičemž hořkost tohoto poznání zmírňovala jen vyhlídka na to, že všichni zúčastnění budou šesti transportéry dopraveni do bezpečí, vynesl osud poslední, nečekaný trumf, který situací zcela zvrátil.
Perry Rhodan a Atlan se vypravili na palubu BAGALO. Kim Dosenthal, doprovázen hlavním technikem Hessem Palterem, je očekával a doprovodil na velitelský můstek. Jeho kupole sahala od paluby C přes hlavní palubu až k palubě D. Kdo přicházel od hlavní paluby, musel sjet krátkou antigravovou šachtou dolů na palubu C, aby se dostal k hlavnímu vchodu.
Když Perry Rhodan jako první vstoupil do šachty, stalo se něco neuvěřitelného. Gravitační generátor, který naplňoval šachtu umělou gravitací, vypadl. Na tři nebo Čtyři vteřiny se šachta stala obyčejnou, osm metrů hlubokou dírou.
Perry Rhodan se zřítil dolů. S tupým nárazem, dopadl na dno šachty. Hess zděšeně vykřikl. Kim se vrhl na zem a natáhl se dolů přes okraj šachty. Dole spatřil Rhodanovo nehybné tělo.

Na okamžik byl Kim zcela ochromený. Nikdo nepromluvil. Neuvěřitelnost, děsivost celé události je připravila o řeč. Nakonec se Kim rozběhl k nejbližšímu interkomu a rychle

alarmoval posádku nemocnice.
Pak se i s Allanem a Hessem vydal k jiné antigravové šachtě, kudy se dostali na palubu C. Lékaři již byli na místě a nakládali bezvědomého na nosítka. Kim se k jednomu lékaři obrátil.
„Tak co?" zeptal se stručně.
„Těžko říct, pane. Musíme ho prohlédnout. Žije, ale určitě se zranil."
„Udělejte vše, co je ve vašich silách," žádal ho Kim, „A informujte mé!"
Zpráva o Rhodanovo nehodě se šířila jako blesk. Když Kim, Hess a Atlan vstoupili na můstek, všichni důstojníci se na ně tázavě otočili.
Kim k nim krátce promluvil. Pak oslovil Atlana; „Vy máte nejvyšší hodnost jak tady, tak i na CRESTU II. Prosím vás o pokyny."
Atlan si ho dlouho přemýšlivě prohlížel.
„Správně, podplukovníku," řekl pak. „Tahle nešťastná nehoda mě přivádí do zcela nečekané situace. Nejprve musíme informovat CREST II."
Aniž by čekal na odpověď, vystoupil po schůdcích k velitelskému pultu a zapnul hyperkom. Následovalo krátké vylíčení celé události a pak důrazné upozornění, že od této chvíle pod-′! léhají obě lodě jemu, Allanovi.
Kim vysokého, bělovlasého muže se .zájmem pozoroval. Skoro se zdálo, jako by v něm Rhodanova nehoda probudila nové nápady, jako by mu dala novou sílu, sílu dělat věci, které předtím dělat nemohl. Kim Dosenthal nevěděl nic o sporu mezi Arkonidanem a Prvním administrátorem. Nevěděl, . jaká hodina nadešla.
Arkonidan mu pokynul. „Pro vás," řekl a podal mu mikrofon.
Na obrazovce se zároveň objevila ustaraná tvář Šéflékaře BAGALO.

„První administrátor má frakturu lebky," řekl. „Nemyslím, že by to bylo nějak mimořádné nebezpečné. Dostane se z toho. Ale bude nejméně třicet hodin v bezvědomí."
„Díky," zamumlal Kim.
Když vypínal přístroj, všiml si, že v Arkonidanově tváři se zračí jakási temná rozhodnost.

***

Kdokoli Atlanovi v této chvíli vyčítal, Že se mu Rhodanův úraz hodí -a vzhledem k jeho chování to nebylo málo lidí - křivdil mu. Medicínské i umění pozemských lékařů se zakládalo na znalostech, které získala arkonidská biologie za dlouhá tisíciletí vývoje. Lépe než kdykoli jiný Atlan věděl, že se Rhodan opět uzdraví. Pro něj neexistoval důvod, proč by se , o Perryho Rhodana měl bát. Místo toho se mohl soustředit na plán, který vymyslel už dávno, a v jehož provedení mu Perry Rhodan bránil. Věděl, kolik riskuje. Jednal proti vůli Prvního administrátora, jehož podřízeným určitým způsobem byl. Ovšem žádným obyčejným podřízeným. Pocházel z rodu Ímperátorů Arkonu. Sám kdysi onomu obrovskému impériu vládl. Když se vzdal trůnu imperátora a postavil se na stranu Solárního impéria, .udělal to z vlastní vůle a v přesvědčení, že slouží dobré věci. Uznal nadřazenost Prvního administrátora. Nikdy o ní nepochyboval - až do okamžiku, kdy Rhodan odmítl zničení Mobyho-Tolota. Ono odmítnutí bylo v Allanových očích znamením slabosti. Rozuměl motivům, které k tomu Prvního administrátora vedly, ale pro něj byly podřízeny požadavkům politiky a strategie.
Teď nadešla chvíle, kdy mohl realizovat svůj pián. Neváhal ani vteřinu. I kdyby měl později upadnout v nemilost, nikdy neztratí přesvědčení, že udělal, co bylo nutné.
Spojil se s Cartem Rudém, kapitánem CRESTU II. Rudo

se k věci stavěl stejně jako on a přijal tedy Allanovy pokyny bez námitek.
Pak dostali instrukce důstojníci BACALO. BAGALO měla hrát v At-lanově plánu hlavní roli. Kima Dosenthala nebylo třeba dlouho přesvědčovat. Věděl, že Moby-Tolot bude brzy zničen a že Arkonidanův plán nepřinese víc neštěstí, než které už tak jako tak vzniklo.

***

O dvě hodiny později se BAGALO ponořila do lineárního vesmíru. 2,3 světelného roku ke žlutému slunci Mobyho-Tolota urazila za několik minut. BAGALO se vrátila zpět do Einsteinova vesmíru a okamžitě začala vysílat. Hlášení za hlášením, všechna v lehce identifikovatelném kódu kraahmaku, jazyku Maahků z Andro-Alfy. Zakrátko přišla odpověď. CREST II opustila své stanoviště a odpovídala BAGALO ve stejném jazyku i kódu.
Atlan si byl jist, že flotila vejčitých lodí hlášení zachytila. Stejně jist si byl i tím, že zakrátko identifikují jazyk jako kraahmak.A za třetí zamýšlel nechat přeletět BAGALO tak těsně kolem Mobyho-Tolota, aby byl tvar lodi| na obrazovkách cizích lodí jasný a zřetelný.
Luštění kódu zřejmě posádky vejčitých lodí plně zaměstnávalo. BAGALO se přiblížila až na dvacet miliónů kilometrů a nikdo na ni nestřílel. Atlan si byl jist, že obrysy lodi byly rozeznatelné.
Mezitím učinila zaměřovači centrála BACALO vzrušující objev. Závěr, •který byl ze zachycených signálů učiněn hodiny předtím na palubě CRES-TU II, se ukázal být nesprávným. Tři tisíce lodí vytvořilo kolem Mobyho-Tolota úzký kruh, ale dosud žádná z nich nepřistála.
Zdálo se, že válka na Mobym-Tolotovi se chýlí ke konci. Jen málo Dvounosých mohlo být ještě naživu.
Atlan si vydechl. To, že žádná vějčitá loď ještě nepřistála, znamenalo, že jejich posádky nenavázaly s Dvounosými

na Mobym-Tolotovi žádný kontakt. Zpráva o kulaté lodi a její posádce, která byla v útrobách Mobyho zajata téměř dva týdny, ještě nepronikla do okolního světa. Tajemství Pozemšťanů zůstalo zatím zachováno.
Když byla BAGALO od Mobyho-Tolota patnáct miliónů kilometrů, ustala palba úplně. Zdálo se, že v Mobym není už nikdo naživu. Vypadalo to, že vejčité lodě Čekaly jen na to. Padesát jednotek se oddělilo od^ čekající flotily a slétlo na povrch.
To bylo pro Atlana důvodem jednat. Těžká transformační děla BACALO se namířila na obrovské tělo mrtvé obludy. Krátce poté vystřelila.
Minuly vteřiny.
Pak se za Mobym zároveň rozsvítila dvě nová slunce, ostře světlé žhnoucí koule, která se vzápětí spojila a zničila vše, co bylo mezi nimi. Na půl minuty byl okolní vesmír naplněn vše stravujícím žárem. Pak žhavá koule vybuchla a cáry zářících plynů se rozptýlily do všech směrů.
Místo, na němž se ještě před chvílí nacházelo obrovské tělo Mobyho-Tolota, bylo prázdné. Lokátory zachytily objekty, které nejvyšší rychlostí mířily pryč. Bylo to několik vejčitých lodí, které unikly zkáze,
Tajemství Pozemšťanů zůstane zachováno. Atlan přistoupil k poslední fázi svého plánu,
BAGALO zmizela v lineárním vesmíru a nabrala kurs na vnější okraj trpasličí mlhoviny. Podle domluvy současně odstartovala i CREST II a zamířila stejným směrem.

***

Kim Dosenthal tvrdě spal a dokonce i ošklivému zvuku bzučáku trvalo několik minut, než ho probudil. Ospale ; vstal ze své kóje, vzal si župan a otevřel dveře kabiny. Dovnitř vstoupil Yotur Dyke v předpisovém oděvu.
„Prosím o prominutí, pane. Mrzí mě, že vás budím, ale za

půl hodiny opustí loď lineární vesmír a do té doby by vás chtěl vidět Arkonidan, pane." Kim si přejel rukou po tváří. „Díky," zívl :
Yotur zasalutoval a otočil se k odchodu.
„Stát," zavolal za ním Kim a sám nevěděl, co to do něj vjelo.
Yotur se otočil na patě. „Ano, pane?"
„Takhle se nikdy nedostanete dál," lekl Kim. „Jste zatracené korektní .. příliš skromný. Zatím jsem jediný, ^do ví o vašich kvalitách a jestli se nějakou neuvěřitelnou náhodou neocitnete s jiným štábním důstojníkem v podobné situaci, jako jsme byli spolu, tak jediným i zůstanu." „Ano, pane," řekl Yotur.
„K čertu s pánem," zavrčel Kim. Náhle ho napadlo, co má udělat. Zašklebil se na Yotura a řekl: „Odteď mi budete říkat křestním jménem, jasné?"
„Ano, pane... Kime." Kim se zasmál a poplácal ho po zádech.^ „Dobrý začátek, Yoture. Jen tak dál. Uvolněte se a buďte méně skromný." Odkašlal si. „Co chce ode mě Arkonidan?" zeptal se.
„Pokud vím, pane,.. ehm, Kime, sestavil zprávu, která líčí události od .okamžiku, kdy První administrátor spadl do šachty, a chtěl by, abyste se pod ni podepsal." „Hm," zabrumlal Kim. „Mezitím jsem se trochu poptával," pokračoval Yotur. „Zničení Mobyho-Tolota sice bylo v zájmu zdaru akce, ovšem První administrátor to tvrdě odmítal."
Kim na něj pohlédl přivřenýma očima. „No a?"
„První administrátor Je ještě v bezvědomí, pane... Kime. Ale až přijde k sobě, bude chtít vědět, co se stalo. Admirál Atlan se na to připravuje. Má všechno písemně a chtěl by váš podpis." Kim pořád ještě nerozuměl. „Mluvil jsem s Allanem, Kime," vysvětloval Yotur a tentokrát vyslovil jméno bez váhání. „Je nervózní a vzrušený.

Jinými slovy - bojí se Šéfa. Představte si to, bývalý imperátor Arkonské říše má strach..."
Yotur měl pravdu. Čím déle o tom Kim přemýšlel, tím zábavnější se mu celá věc zdála.

***

Podle plánu se BAGALO vrátila do Einsteinova vesmíru. O několik vteřin později se vynořila i CREST II jen deset tisíc kilometrů od ní. Obě lodě Se orientovaly podle trojúhelníku modrých sluncí, který teď ležel daleko za nimi, a podle charakteristického hvězdného seskupení velkého Beta-transmiteru, který ležel stranou od trojúhelníku. .
Pak se znovu vydaly na cestu k Šesti transportérům, čekajícím sto světelných let od nich před hranicí mlhoviny Andro-Beta.